

NIEUWE AVONTUREN

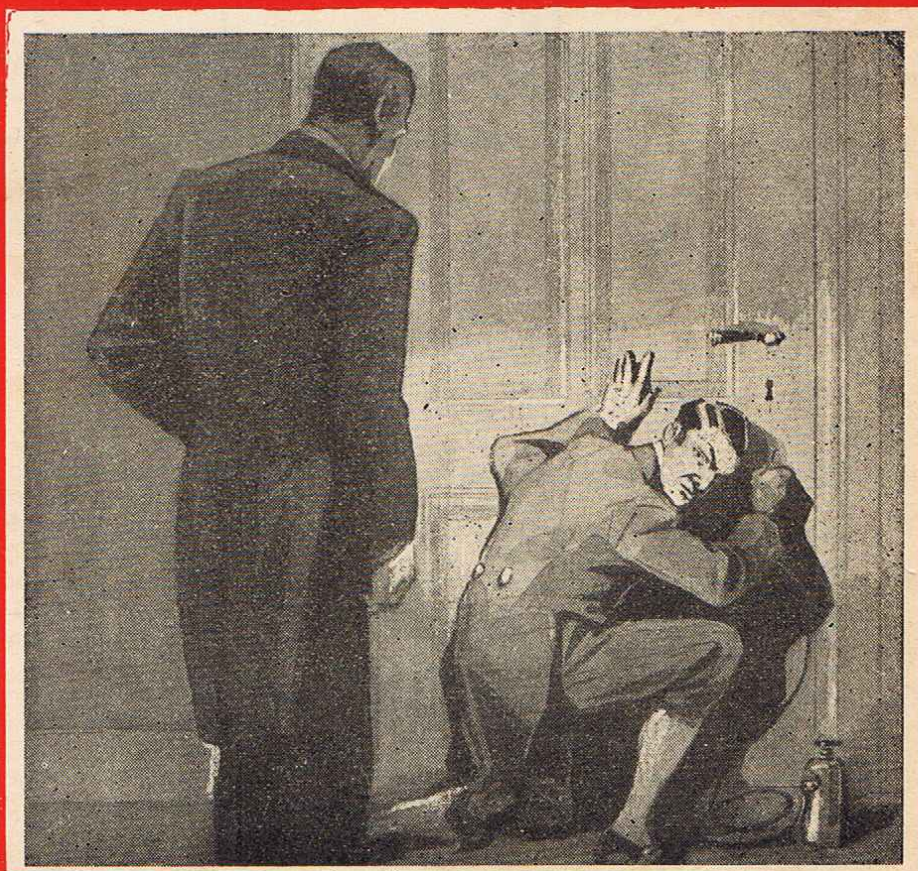
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

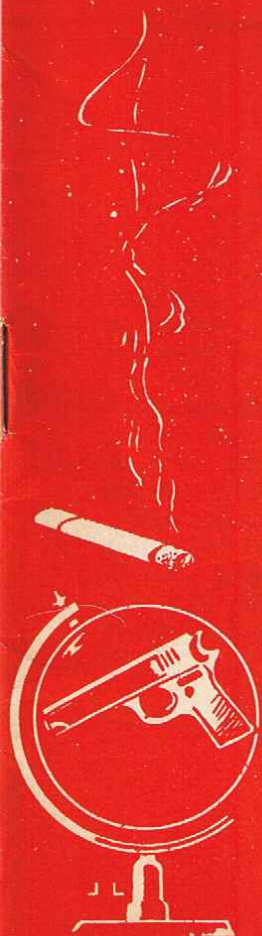
DE SCHULDIGE TUMOR

N° 2251

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De schuldige Tumor

HOOFDSTUK I

EEN SOIREE BIJ DE UPPER TEN

In een van de drie grote kamers welke Raffles en Brand sedert ongeveer een week in het Hotel Splendid betrokken hadden, liep de Grote Onbekende langzaam heen en weer, met de handen op de rug, terwijl Brand hem, op de divan gezeten, voortdurend met zijn blikken volgde.

Dat had zo wel een kwartier geduurd zonder dat er een woord gesproken was, en toen begon Brand eindelijk:

— Dus je bent voornemens, die invitatie van Sigrid Kaldrup aan te nemen?

— Ik kan niet inzien, waarom ik ze zou afslaan, luidde het antwoord. Het

zou een grote onhoffelijkheid zijn, vind je dat ook niet?

— Dat mag zo zijn, hernam Brand, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarbij de burgerlijke beleefdheid ten achter moet staan bij de voorzichtigheid. En ik blijf het onvoorzichtig vinden, dat je je in deze tijd wilt gaan begeven in een huis, waar je van alle zijden gevaren kunnen bedreigen.

— Noem er eens enkele op, amice.

— Wel, mijn hemel, om te beginnen staat het als een paal boven water en wij weten het trouwens door eigen aanschouwing, dat het huis van haar vader

de spoorwegkoning, nog altijd in 't oog wordt gehouden door de Bende van het Kwade Oog, die nog altijd vol wraakzucht is, en het Kaldrup betaald wil zetten, dat hij zich aan haar greep heeft weten te ontworstelen.

— Dat is eigenlijk heel onbillijk van die Bende, hernam Raffles rustig, een ogenblik stil staande, en zijn fraai gepolijste nagels bekijkend, want die goede heer Kaldrup heeft daar eigenlijk zelf niet heel veel voor gedaan, als mijn geheugen mij niet al te zeer bedriegt.

— Dat weten de schurken beter dan wie ook, zei Brand, een weinig ongeduldig. Jij was het, die hem en zijn dochter hebt gered, maar dat maakt voor hen geen verschil uit, hij was nu eenmaal de man, die een millioen dollar als losprijs had moeten betalen voor het leven van zijn dochter, en wat ook de reden mag zijn, dat hij dat millioen in zijn zak heeft kunnen houden, de Bende geeft het nog niet op, en daarom bespioneert zij nog voortdurend zijn huis.

— Nu, dat wil ik dan toegeven, Charles. Ik kan echter volstrekt niet inzien, waarom dat mij tot voorzichtigheid zou moeten manen. Ik heb mijn arsenaal van vermommingen sedert een paar dagen alweer geheel compleet, ik woon hier als Graaf Duncan, er is niemand die weet wie dat is, op Sigrid na, en misschien ook haar vader, de politie is mijn spoor volkomen bijster geraakt, wat wil je eigenlijk nog meer, en wat zouden die spionnen mij wel kunnen doen? Neen, amice, deze reden houdt geen steek. Noem mij eens een betere op.

— Je kunt verraden zijn, Edward. Men kan verdenkingen koesteren. Er komen daar vanavond niet minder dan zeventig gasten, om de veilige terugkomst van Kaldrup en zijn dochter te vieren uit de Mexicaanse stad, waarheen zij hen tot hun eigen veiligheid gezonden hadt, het is een uitgemaakte zaak, dat zich daaronder minstens vier uitstekende detectives bevinden, en voorts staat het al vast, dat er alleen rijke familieleden en vrienden komen, die ze-

ker allen gebukt zullen gaan onder een vracht parels, diamanten en goud, en... en...

Brand hield een ogenblik op, en scheen de blik van Raffles te willen ontwijken, die strak op hem neerzag.

Toen vroeg deze langzaam:

— Wat moet dat nu betekenen, Charles? Ken je mij dan nog zo slecht? Ge loof je dat ik er maar één seconde aan zou denken, mij te vergrijpen aan het goud van anderen in het huis van het meisje, dat zulk een blind vertrouwen in mij heeft gesteld? Foei, schaam je wat.

Brand had een kleur gekregen en stamelde:

— Het was volstrekt niet mijn bedoeling om je te kwetsen, maar goed, het zal daar fonkelen van die juwelen, die mensen hebben met haar toch eigenlijk niets uitstaande en als de verleiding wenkt...

— Dan zal ik haar kalmpjes laten wenken, amice, viel Raffles hem koeltjes in de rede. Ik kan je de verzekering geven dat haar gasten, hedenavond althans, voor mij volkomen veilig zullen zijn. Stel je daaromtrent dus gerust, en kom, wat ik je bidden mag, met een motief voor de dag, dat wat beter hout snijdt.

— Ik weet niet, hoe ik mij moet uitdrukken, Edward, maar een onberedeneerd voorgevoel zegt me, dat je niet verstandig doet daarheen te gaan. Al die bijeenkomsten zijn niets voor ons, en deze soort is het heel zeker niet. Wie garandeert je, dat er zich geen leden van de Bende onder de gasten zullen bevinden?

— Niets en niemand, Charles. Als er daar Bendeleden waren, dan zou het mij eigenlijk volstrekt niet verwonderen. Maar wat zou dat? Welke reden zou er voor hen kunnen zijn, juist mij onder die zeventig anderen te verdenken? Komaan, je haalt je muizennesten in het hoofd, beste kerel. Ik vind het een zeer goede gelegenheid eens kennis te maken met de kennissen van mijn kennissen. Maar die zullen niet mijn vrienden zijn, zoals het verder in de Franse zegswijze heet, en ik zal goed acht slaan

op hun sieraden, en ook op hun gesprekken. Dat kan mij voor later wel eens te pas komen, want ik wil je niet verhelen, dat het met onze geldmiddelen niet zo heel florissant meer gesteld is. Of vergis ik mij daarin?

— Wij zullen voor onmiddellijk gebruik nog een paar duizend dollar hebben en dat is alles.

— Nu zie je het zelf. Ja, amigo mio, de strijd tegen de Moloch kost kapitaal en al heeft Kaldrup mij tot dusverre goed gesteund met zijn geld, ik krijg de indruk, dat hij het nu langzamerhand welletjes begint te vinden, wat ik meen te moeten toeschrijven aan het feit, dat hij zich nu weer veilig voelt. Het valt mij niet in mij nogmaals tot hem te wenden, en zo zal ik dan misschien wel genoodzaakt zijn of hier een goede slag te slaan, die onze geldmiddelen weer op een behoorlijk peil brengt, of ons te begeven naar de plek waar onze brave « Typhoon » is ondergebracht, om met de vliegmaschine een tochtje te maken naar een van mijn schateilanden.

— Luister eens, Edward, ik heb dat al eens bij een vroegere gelegenheid willen zeggen, maar dit is toch eigenlijk tastbare nonsens. Wij hebben nu in een paar maanden tijds zeker een vijftigduizend dollar besteed alleen maar aan het onderzoek naar de ware identiteit van die onvindbare Moloch, de aanvoerder van het Kwade Oog. En wij zijn nog geen stap verder gekomen. Zodat ik tot de slotsom kom, dat die vijftigduizend dollar beter besteed hadden kunnen worden.

— Dat ben ik volstrekt niet met je eens, Charles. Ik laat nog daar, dat het een mooi werk is, de politie te helpen in de ongelijke strijd tegen een uitnemend georganiseerde troep van de allergevaarlijkste schurken, die de wereld ooit gekend heeft, en waarbij verzeleken Bonnot, Garnier en consorten geregelde bezoekers van een Zondagschool waren. En bedenk dan eens, wat een sport. Zou het niet veel meer dan vijftigduizend dollars hebben gekost, met ons drieën een reis naar Achter-Indie te ondernemen, om daar op tij-

gers en krokodillen te gaan jagen? Wel, ik vind het volstrekt niet te duur betaald, nog hier vanaf gezien, dat ik mij te New York, waar wij ons thans bevinden, ruimschoots voor mijn moeite denk schadeloos te stellen. En zijn wij dan werkelijk nog niets gevorderd, denk je? Hebben er al niet vele dozijnen Bendeleden het onderspit moeten delven? Hebben er niet twee hun misdadig leven reeds beëindigd in de elektrische stoel?

— Dat geef ik allemaal dadelijk toe, riposteerde Brand, maar twee zeer voorname personages hebben wij nog altijd niet gevonden, of terug gevonden. Om met de laatste categorie te beginnen, het Meisje met de Blauwe Ogen, Bianca Kirilef, is sedert je avontuur in de verlaten toren aan de East River spoorloos verdwenen. Zij was of is de rechterhand van de Moloch, en je hadt haar willen dwingen onder hypnose haar geheim te verraden. Wat de Moloch aangaat, van hem weten wij nog letterlijk niets.

— Neem me niet kwalijk, amice, dat ik je in de rede val, maar dat weten wij nu toch werkelijk wel. Het is niet veel, dat geef ik toe, maar het is toch iets.

— Maar Edward, toen je op die late namiddag vluchtte in de renboot waarmee de Moloch naar de eenzame toren kwam varen, waar Bianca je had heen gevoerd, toen verwachtte je daar ook heel wat van, en het bleek niet alleen, dat de boot niet het allergeringste ken-teken had, maar dat zij van een zeer gangbaar model was, door de betreffende werf bij tientallen tegelijk op stapel werd gezet en, wat de deur dicht doet, dat er nergens in geheel New York een boot van die soort werd vermist.

Raffles had de schouders opgehaald, en zei:

— Dat alles weet ik even goed als jij. Men heeft op mijn anoniem verzoek aanstonds van politiewege alle boten van de soort nagegaan, en zonder resultaat. De fabriek voorzag ze allen van een in een der kielplanken ingebrand serienummer en ook dat was van de boot, waarmee ik wist te vluchten, zorgvuldig

uitgewist.

Het zou natuurlijk maanden hebben geduurd, alvorens bekend was geworden, welk dat uitgewiste nummer was, en dan zou men nog niet veel verder zijn geweest, want er kwamen zich niet minder dan zeventien personen op het politiebureau aanmelden, die allen verzekerden eigenaar van dat bootje te zijn geweest. Het is eenvoudig niet meer uit te zoeken. Maar ik had nog een ander houvast, waar jij misschien om zou lachen, maar dat voor mij van zeer veel betekenis is.

— Laat eens horen.

— In de toren heb ik de Moloch niet alleen horen praten, Charles, toen ik meende alleen te zijn met die meid, maar ik heb hem ook horen lachen, en dat lachje zal ik niet zo gauw vergeten. Men kan desnoods zijn stem nog veranderen, maar het valt zeer moeilijk, vooral wanneer men meent, alleen maar met een intiem bekend persoon te spreken, ook zijn lach te wijzigen.

— Maar dat is prachtig. New York heeft maar acht milloen inwoners, en wij behoeven dus niets anders te doen, dan het mannelijke deel daarvan tussen de zestien en de tachtig jaar uit te nodigen, op het politiebureau hun lachje te doen horen.

— Ik bemerk tot mijn leedwezen, amice, dat je er de spot mee drijft. Dat is heel onverstandig, want de kring van degenen, die in aanmerking komen, is heel wat kleiner dan men zou kunnen afleiden uit jouw grapje. De Moloch is, om te beginnen zonder enige twijfel een man van grote ontwikkeling, die gewend is, in de hoogste kringen te verkeren, en die zijn zelfs in een stad als deze niet zo uitgebreid. En nu zullen wij het chapter maar voor gesloten verklaren. Het wordt, geloof ik, langzamerhand tijd dat ik mij ga kleden.

— Je blijft er dus bij?

— Zonder twijfel.

— Zullen wij in de buurt blijven, Henderson en ik?

— Ik zou niet weten, waarom; ik herhaal nogmaals dat er niet het minste gevaar te duchten kan zijn.

Brand zweeg, maar bij zichzelf nam

hij zich voor, die avond een oogje in het zeil te houden. New York was een zeer gevaarlijke stad, en haar zogenaamde onderwereld was gevaarlijker dan alles wat men zich denken kon, vooral voor Raffles, die de stoutmoedigheid soms wel wat al te ver dreef. En daarbij dacht Brand aan het Meisje met de Blauwe Ogen, die Raffles reeds onder verscheidene gedaanten gezien had, en hem vroeg of laat wellicht kon herkennen.

Maar reeds was Raffles zijn eigen kamer binnengetreden en Brand hoorde hoe hij zich neuriënd begon te verkleeden. Nu en dan klonk zijn volle bariton plotseling vol en luid door de op een kier staande deur, en Brand bromde bij zichzelf:

— Hij schijnt in een uitstekende stemming te zijn. We zullen eens zien hoe lang die duurt. Maar ik bewonder zijn zenuwen. Want dat is dezelfde man, die nog geen drie dagen geleden op het laatste ogenblik wist te ontkomen aan de klauwen van de Moloch, die zijn dood gezworen heeft.

Een half uur later trad Raffles weer binnen, gekleed in rok, die hem onberispelijk zat, en voor de zoveelste maal bewonderde Brand zijn elegance, de ingehouden kracht van al zijn bewegingen, zijn kaarsrechte houding, en de wijze waarop hij het hoog gevormde hoofd droeg.

Raffles had zijn lichte overjas reeds over de arm, een Turkse sigaret tussen de lippen, de cylinder op het hoofd, en stak Brand glimlachend de hand toe met de woorden:

— Verveel je niet al te zeer, Charles. Volg nu mijn raad op, die ik je vanochtend al gegeven heb, en breng de avond door in Radio City Hall. Er gaat daar een nieuwe revue, die voortreffelijk moet zijn, en waarin het toppunt wordt vertoond van hetgeen men hier te New York op het gebied der vrouwenontkleeding op het toneel durft bestaan, en dat is niet weinig, al gaat Amerika dan ook door voor het meest puriteinse land van de wereld.

— Je weet wel, Edward, dat ik van dergelijke flauwiteiten niet houd, ten-

zij ik volstrekt niets beters te doen weet en zeker niet in deze omstandigheden, zei Brand, een beetje gepikeerd.

Maar Raffles kwam er niet van onder de indruk en hernam glimlachend:

— Leg dat masker van bedroefde doodbidder nu maar weer af, mon ami, en zet liever je gewone gezicht, dat wel zo aantrekkelijk is. Je spreekt alsof ik

regelrecht mijn verderf tegemoet ga, terwijl mij toch een heel goede avond te wachten staat. Er zal worden gedanst door zes van de allerbeste Russische dansers. Jo Vincent, uit Amsterdam, is uitgenodigd te komen zingen, en men verhaalt elkaar wonderen van de kookkunst van Kaldrup's nieuwe kok.

HOOFDSTUK II

DE STEM

Raffles voerde nu reeds sedert enige maanden een strijd tegen de Moloch en die had hem, onder meer zaken, genoeg voorzichtigheid geleerd, om geen gebruik te maken van een van de voor het hotel stationerende taxi's.

Hij liep een geheel blok verder, wat des te gemakkelijker ging, daar het prachtig weer was, en wenkte daar een chauffeur, die uit een tegenovergestelde richting kwam, waarna hij hem het adres opgaf van het grote, paleisachtige herenhuis, hetwelk Kaldrup met zijn dochter, een jarenlang in zijn dienst zijnde huishoudster en een kleine stoet bedienden in de Park Avenue bij de Twee en veertigste Straat bewoonde.

Gedurende de rit dacht hij nogmaals na over die lach, die hij gehoord had in de verlaten toren aan de East River, en die door de hoofdkap gedempte stem.

Hij had op die dag voor de eerste maal, tenminste bij zijn weten, tegenover de gevreesde Moloch gestaan, en weinig had het toen maar gescheeld, of het zou voor een van de partijen tevens de laatste zijn geweest.

Op het laatste ogenblik had Raffles de vlucht weten te nemen, gebruik makend van een oude, diepe put, en half wadend, half zwemmend had hij zich weten te redden, terwijl de teleurgestelde benedeleden als dollen heen en weer holden op de oever, en het moesten aanzien, hoe hij zich meester maak-

te van de race-boot en er in allerijl mee van door ging.

Omstreeks tien minuten voor het diner een aanvang zou nemen, dat gevolgd zou worden door een soirée varié, zette de taxi hem af, achter aan de file van zes of zeven auto's die langzaam voortschoof in de richting van de monumentale, rijk met brons beslagen voordeur van Kaldrup's huis.

Hij was daar reeds menigmaal geweest, telkens in een andere vermomming, maar nog nooit als een onderdeel van zulk een grote menigte gasten.

Op zijn beurt kon hij uitstappen, rekenende af met de chauffeur, besteeg de stoep, en werd bij de deur ontvangen door de oude witharige butler.

Na zijn goed in de vestiaire te hebben afgegeven, besteeg Raffles de monumentale trap, en werd op de grote galerij van de eerste verdieping opgevangen door een andere bediende, die hem naar de ontvangsalon geleidde, waar hij reeds een groot gezelschap aanwezig vond.

Hij keek even zoekend rond, en trad toen allereerst toe op Sigrid Kaldrup die ongeveer in het midden van het vertrek stond, met haar verloofde, Sven Borne aan haar zijde, die zich levendig onderhield met enige van haar damesgasten.

Zij had hem ook spoedig gezien, en even kleurde een teder rood haar don-

zen wangen.

Zij scheen zich met een paar woorden van de gasten af te maken, en trad op Raffles toe, met een blik van warme genegenheid in haar mooie ogen, en terwijl ze hem de kleine, stevige hand toestak.

Maar al speelde zij uitmuntend haar rol van lieve gastvrouw, bijgestaan door Miss Williams, de huishoudster, zo zag het scherp oog van Raffles toch aanstonds, dat er iets was dat haar hinderde, neen, neerdruckte en droef stemde.

Hij voelde haar hand even trillen in de zijne, en toen klonk reeds haar zo welbekende, heldere stem in zijn oren, die vroeg:

— Hadt gij nu werkelijk niet wat vroeger kunnen komen, Graaf Duncan? Moet men er u dan steeds aan herinneren, dat wij u niet beschouwd willen zien als iemand die beleefdheidshalve op het laatste ogenblik moet komen. Hebt gij het dan werkelijk zo druk?

— Zo is het inderdaad, Miss Sigrid, antwoordde Raffles, zich heel even over haar hand heenbuigend. En bovendien, gij weet immers heel goed, dat ik niet veel behagen schep in grote gezelschappen, en wel heel graag met u praat, maar dan ook liever uw gezelschap niet met zoveel anderen deel.

Nog even keek zij hem recht aan, kneep de lippen oopen, zuchtte en liet zijn hand los.

Een ogenblik daarna had zij hem voorgesteld aan enige goede vrienden, en tenslotte ook aan haar verloofde.

Zij moest dit wel doen, ofschoon zij zelve zeer goed wist, dat de beide mannen elkaar enige maanden geleden, toen zij zich in zulk een vreselijk gevaar bevond, voor het eerst ontmoet hadden. Raffles zag er echter geheel anders uit dan nu, en zij was dus wel gedwongen deze kleine comédie te spelen.

Raffles voegde zich aanstonds voortreffelijk in zijn rol van vreemdeling, zakenvriend van de oude heer Kaldrup, en was spoedig in een gesprek met de jongeman gewikkeld.

Sigrid liet de beide heren reeds na enkele woorden alleen, en de wijze waar-

op zij dat deed, liet bij de mensenkenner Raffles geen spoor van twijfel over, of de beide jongelieden hadden woorden met elkaar gehad...

Steeds dichter vulde zich de grote ontvangsalon, die ondanks zijn omvang bijna te klein was voor dit grote aantal gasten.

Er waren daar vele schone vrouwen, om wier ranke halzen mooie sieraden hingen, er waren er ook, die oud waren en tanig, maar die zich niettemin met nog rijker tooi hadden opgesierd.

Raffles taxeerde dat er in deze salon tegen het ogenblik, waarop de butler met zijn hoge stem kwam aankondigen, dat het diner gereed was, voor een waarde van ettelijke millioenen dollars aan sieraden van allerlei aard door de damesgasten ten toon werd gespreid.

Langzaam trok de stoet door de brede vleugeldeuren naar de grote eetzaal, die een schitterende aanblik opleverde met haar vijf grote tafels, afzonderlijk geplaatst en verschillend van grootte, een ronde in het midden, en daaromheen vier andere als zovele satellieten van een planeet, met haar goudlederen behang, haar lusters, haar mollig Perzisch tapijt, haar kleine estrade, waarop een vijftal uitmuntende muzikanten had plaats genomen, verborgen achter zijden shawls, die neerhingen van het plafond, haar schatten aan damast, kristal en zilver.

Vrolijk koutend namen de gasten plaats aan de tafels.

Raffles had even van te voren nog enige woorden kunnen wisselen met de oude Kaldrup, die een zorgelijke rimpel tussen de dikke wenkbrauwen vertoonde, en nu zag hij hem neerzitten aan de grote middentafel, met 'n zwaarlijvige kolonelsvrouw ter rechterzijde.

Aan dezelfde tafel zaten ook Sigrid met haar verloofde.

Miss Williams zat aan zijn eigen tafel en hij had tot buurdame een niet heel knappe, maar zeer geestige Franse schrijfster, die een studiereis maakte door Amerika en die het schrijven louter voor haar vermaak beoefende, want zij was buitengewoon rijk.

Vrij spoedig vlotten de gesprekken,

nu en dan werd er door de jongelui gedanst op de tonen van het kleine orkestje, de bedienden, geholpen door een uitstekend afgericht hulppersoneel droegen snel en geruisloos de spijzen van het geweldig grote buffet naar de tafels.

Raffles behoefde zich waarlijk niet te beklagen, want zijn tafeldame sprak zeer onderhoudend en hij genoot van haar rake opmerkingen over het land van de dollar, die zij hem zonder voorbehoud durfde geven, daar zij hem voor een Engelse edelman hield.

— En zeg mij nu eens eerlijk, mylord, zo zei de geestige Française tenslotte, terwijl zij van terzijde schelms naar hem opkeek, wat of u in dit eigenaardige land wel het 'meeste aantrekt.

— Wanneer ik dat zonder voorbehoud mag zeggen, Madame, antwoordde Raffles, het zijn de stoomboten die ons er zo snel weer vandaan kunnen brengen.

— Maar het is toch wel heel interessant, meende de Française weer, peinzend naar haar glas turend, dat zij juist in de rechterhand had opgeheven.

— Daaraan kan niemand twijfelen, madame. Het is stellig een van de meest belangwekkende landen ter wereld, omdat alles zo nieuw, zo fris, zo sterk is. Er zijn hier zoveel misstanden als er inwoners zijn, maar dat merkt men niet op, als men het land als een reusachtig geheel beschouwt, een geweldige machine, die...

Raffles hield plotseling op, midden in zijn zin, en hij zou haar ook in het geheel niet beëindigen, die avond.

Want zijn goed geoefend en scherp oor, had plotseling een paar woorden gehoord, hij wist niet eens goed welke, gevolgd door een lach, een hoge, trillende lach, die hij kende.

Veel te lang had hij die lach in zijn oren horen naklinken, om hem nu niet dadelijk te herkennen, ook al gelek het onzinnig, ondenkbaar, onmogelijk.

Hij had hem gehoord in het ronde torenvertrek, aan de East River.

Zoëven had hij de Moloch horen lachen.

Nu trachtte Raffles zich te herinneren, vanwaar die lach geklonken had.

Maar hiervan zag hij spoedig het onmogelijke in.

Reeds was dat geluid allang weer overstemd door ander, door het geroezemoes van vrolijk gebabbel, het gerinkel der glazen, en de klanken van de muziek.

Het kon evengoed dicht bij hem zijn geweest, als aan een der verder afgelegene tafels, hij kon het niet zeggen.

Hij keek beurtelings naar de dikke bankier, die een paar plaatsen van hem af zat, naar de magere vlieger-luitenant, die nog bijna een kind gelek in zijn splinternieuwe uniform, waarop hij zo grappig trots was, naar Sven Borne, die met zijn vork speelde, en aan wie het nu duidelijk te zien was, dat er een klein krakeel tussen hem en zijn aanstaande was gerezen, naar de kaalhoofdige ontdekkingsreiziger, die zijn in goud gevatte bril oppoetste met zijn servet, en zijn tafeldame blijkbaar onduldbaar verveelde, naar de oude butler, die zacht heen en weer liep om te zien of er niets haperde, en naar nog zovele andere heren, van wie hij verreweg de meeste niet kende, en zelfs nooit te voren gezien had, maar die aan hem waren voorgesteld als rijke industriëlen, bankiers of kunstenaars van naam.

Kon een hunner het geweest zijn?

Was het denkbaar, dat een van de gasten werkelijk die gevreesde Moloch was?

Het leek volkomen krankzinnig, en toch wist Raffles, dat hij zich niet vergist kon hebben.

Zijn tafeldame bleef hem al die tijd verbaasd aanzien, wachtend op het slot van de zin, en verrast door de wonderlijke uitdrukking van spanning en afwachting die zo onverhoeds op het geelaat van de Engelse graaf was gekomen.

Toen hij echter bleef zwijgen, begon zij zacht te lachen, dronk haar glas uit en vroeg guitig:

— De aandacht afgeleid door een van die mooie Amerikaanse vrouwen, mylord?

Raffles, tot de werkelijkheid teruggevoeren, maakte haastig zijn excuses, en trachtte een nieuw gesprek aan te knopen, maar het wilde niet al te goed meer

gelukken, ofschoon hij zich tot het uiterste inspande.

Hij gevoelde maar al te goed de ernst van het ogenblik, en hij was vastbesloten niet heen te gaan, voor hij meerdere zekerheid had gekregen.

Van de ruim zeventig gasten waren er meer dan veertig heren, en al zou hij aan al die veertig personen achtereenvolgens dezelfde oudbakken grap moeten vertellen, die hen zou doen lachen, hij zou door de zure appel heenbijten. En wist hij het eenmaal, dan zou de Moloch zijn laatste fijne diner hebben genuttigd, dat zwoer hij bij zichzelf.

Het diner scheen hem nu eindeloos lang te duren en telkens spitste hij als het ware de oren, luisterend naar het lachen en praten van anderen, en nog eenmaal meende hij die eigenaardige lach te horen, heel kort maar, zonder te kunnen vaststellen, vanwaar hij geklonken had.

Eindelijk werd het dessert opgedragen, de champagne fonkelde in de kellen, de stemming werd steeds opgewekter, en ten slotte begaf men zich weer naar een nevenzaal, waar een podium was opgeslagen, en waar aanstonds de eigenlijke soir e een aanvang zou nemen.

Het was een zeer groot vertrek, en twee door porti eres afgesloten, brede doorgangen voerden naar een nevenzaaltje, waar een koud buffet was opgesteld.

De oudere dames en heren konden zich daar ook vermaken met bridge of poker, maar bijna allen schenen er toch de voorkeur aan te geven in de zogenaamde toneelzaal te blijven.

Hier zou, in de opengehouden middenruimte, op de gladde parketvloer ook gedanst kunnen worden. Daaromheen stonden gemakkelijke diepe stoelen, gerangschikt om kleine tafeltjes, alsof men zich in een voortreffelijk ingericht cabaret bevond.

Langs de wanden brandden elektrische luchters, met kappen van bruine, paarse en lichtrode zijde, die een schemerachtig licht verspreidden.

Met opzet hield Raffles zich een wei-

nig achteraf, terwijl de gasten zich van de ene zijde naar de andere begaven en liet de anderen langs zich heengaan, scherp luisterend, maar hij hoorde volstrekt niet meer dat vreemde lachje, dat hem zo even zo verontrust had.

Niet goed wetend wat hij nu zou aannemen, en slechts met een half oor luisterend naar een van de gasten, die op het podium was gesprongen en daar op de grote Bechstein vleugel een rhapsodie van Liszt speelde, drentelde Raffles door de zaal, kwam in de buffetzaal, zag een deur op een kier staan, opende ze wat verder, en haalde diep adem; hij bevond zich hier in de wintertuin, waar het volkomen donker was, en heerlijk fris.

Hij stond op het punt zijn sigarettenkoker te voorschijn te halen, en hier wat rond te lopen, toen hij op enige afstand het grind meende te horen knerpen, daar waar de serre bij de wintertuin aansloot.

Hij vroeg zich reeds af wat dit te betekenen had, toen hij ergens een raam hoorde openschuiven, en daarop zeer zacht hoorde fluiten.

Het werd stil, toen weer dat zachte gefluit, en het dichtschuiven van het raam.

Zeer nieuwsgierig wilde Raffles poolshoogte gaan nemen, toen er alweer iets anders geschiedde dat hem dit belette.

De deur, waardoor hij was binnengetreten, en die hij eveneens had laten aanstaan, werd opnieuw geopend, toen in het slot gedrukt, en een vrouw ging langs hem heen, terwijl hij in de duisternis stond, zo dicht, dat hij de shawl die zij waarschijnlijk wegens de frisheid had omgeworpen, langs zijn hand voelde strijken.

Toen hoorde hij een stem uit de verte, die vroeg:

— Ben jij dat, Sigrid?

— Ik ben het, Sven. Waarom heb je geen licht gemaakt? Het is hier zo donker, dat men geen hand voor ogen kan zien.

Als in antwoord op deze uitroep werd de serre plotseling tamelijk helder verlicht.

De verloofde van de dochter des

huizen had de schakelaar neergedrukt.

Raffles bleef stilstaan, gehoor gevend aan een impuls, die hij zelve nog niet goed begreep, en waarvan hij de oorsprong niet kende.

Hij stond goed verborgen achter een bosje rhododendrons, en daar het in de wintertuin zelf nog altijd donker was, kon geen van de beide jongelieden hem zien. Hij echter kon door de bladeren heen hen beiden duidelijk waarnemen en al hun bewegingen volgen.

Sigrid Kaldrup stond nu ook reeds in de serre, en daar het licht op haar geelaat viel, kon Raffles zien, hoe bleek zij was.

Zij speelde zenuwachtig met het paarlen collier, dat om haar hals hing, en begon vlug te spreken, aanvankelijk zonder haar verloofde aan te kijken.

— Ik heb je verzocht om hier te komen, Sven, omdat ik eens heel, heel ernstig met je praten moet, en daartoe was in de balzaal natuurlijk geen gelegenheid.

— Mijn hemel, wat zet je een ernstig gezicht, Sigrid, riep de jongeman uit. Men zou waarlijk zeggen, dat je het lachen helemaal verleerd bent. Wat is er toch? Het is niet alleen vanavond,

dat ik je in die stemming aantref, in de laatste dagen, na je terugkeer, is het niet veel beter geweest.

— Dan heb je goed gezien, Sven, zei het meisje langzaam. Ik ben ook niet meer dezelfde van vroeger, en juist daarover wilde ik met je praten. Wij hebben nog wel een kwartier vóór het souper begint, en al valt het mij zwaar, ik wilde gaarne dat voor die tijd alles gezegd was, wat er te zeggen viel.

— Maar je ziet er werkelijk een beetje uit als een rechter van instructie, meisje, hernam Sven Borne, en toen lachte hij.

Raffles had overal en steeds zijn zenuwen volkomen in zijn macht, maar thans had het toch weinig gescheeld, of hij had een kreet geslaakt, van verwondering, schrik en afschuw.

Want hij had de lach herkend, onmiddellijk, en zonder de minste aarzeling; het was de lach, die hij in de ronde kamer aan de oever van de East River had gehoord, het was de lach van de Moloch.

Het ongelooflijke was wààr, Sven Borne, en de Aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog waren een en dezelfde.

Hoofdstuk III

DE NEVEL VERDIKT ZICH

De onverwachte slag was zo hevig, dat Raffles enkele minuten achtereen geen woorden kon onderscheiden, maar niets anders vernam dan een verward geruis van stemmen in zijn oor.

Bij vroegere gelegenheden had zich reeds een enkele maal, als de Moloch een man ontpopt, van wie men dit zeker allerminst zou hebben verwacht, maar dit was bijna ondenkbaar.

Die Sven Borne was ingenieur, rijk, zeer gezien, en hij stond aan de vooravond de echtgenoot te worden van een allerbekoorlijkst meisje, intelligent en geestig, en die van haar vader een bruid-

schat zou medekrijgen, vele millioenen dollars groot.

Was die man dan krankzinnig, dat hij dit alles verwierp, om het pad der misdaad te betreden, dat hem, ondanks al zijn schrandereheid vroeg of laat in de gevangenis, misschien wel op de elektrische stoel moest brengen?

En dan zijn gelaat.

Wie zou achter die wel knappe, maar vrij onbetekenende trekken, zulk een laagheid hebben gezocht, zulk een afschuwelijke boosaardigheid, die voor de verslagen vijand de afgrijselijkste martelingen wist uit te denken?

Kon het zijn, dat de man, die lid was van twee der meest selecte clubs van New York, die een renstal hield, die zich bewoog in de hoogste kringen, die nimmer gemist werd bij een baseball- of polowedstrijd, dezelfde man was, die hij nog slechts weinige dagen geleden, met de kap over het hoofd, gezien had in de afgelegen toren? Kon hij waarlijk de Moloch zijn?

Raffles kon het zich niet indenken in de aanvang, en hij pijnigde zijn hersens, om tot klaarheid te komen.

Maar langzamerhand begon hij zich zekere geruchten te herinneren, die aangaande het particuliere leven van Sven Borne liepen, waaraan hij aanvankelijk geen geloof had willen hechten, maar die zich thans met onweerstaanbare kracht aan hem opdrongen, geruchten, die hem afschilderden als een losbol, die nu en dan hoog speelde, plaatsen van vermaak bezocht, die men onmogelijk kon noemen in het gezelschap van fatsoenlijke vrouwen, en omgang had met vrienden, voor wie de deuren van verreweg de meeste salons te New York onverbiddelelijk gesloten bleven.

En plotseling schoot het hem ook in de gedachten, dat Sven Borne, de enige persoon was geweest, die met mogelijkheid iets had kunnen afweten van het vertrek van zijn aanstaande schoonvader Kaldrup en zijn verloofde, naar El Pazo.

Naderhand had Sigrid hem bekend, haar verloofde op de hoogte te hebben gesteld, omdat zij haar aanstaande echtgenoot niet buiten een zaak van zulk een groot gewicht wilde houden.

Welnu, als de bandieten het verblijf der Kaldrups te El Pazo hadden uitgevonden, als Bianca Kirilef daarheen was gegaan om Raffles in het verderf te storten, dan kon dat alleen maar gebeurd zijn, omdat Sven Borne op de hoogte was van die verblijfplaats.

En er was nog méér.

Er waren maar weinigen die het wisten, maar Sven Borne stond te boek als de beschermer van een jonge en zeer mooie vrouw, met de prachtigste blauwe ogen, die men zich kon voorstellen, en waarvan het gerucht ging,

dat zij een lang gezochte avonturierster was.

Dat bleek dan nu de waarheid te zijn geweest, die vrouw kon niemand anders zijn dan Bianca.

Was zoiets afschuwelijks denkbaar, dat een man zijn eigen verloofde verried, haar liet oplichten, en dan een miljoen dollar losprijs van de vader eiste?

Raffles tuurde aandachtig naar hem door de bladeren van de struik, en hij zag dat het gezicht van de jongeman sedert zoëven een verandering had ondergaan.

Er lag nu een soort van hooghartige verbazing op, gemengd met ongeduld.

En nu hoorde hij pas weer de woorden, die daarginds gesproken werden.

— Ik weet niet of al die geruchten waar zijn, Sven, zo vervolgde Sigrid een zin, die zij blijkbaar zoëven begonnen was. Ik hoop dat je kunt bewijzen, dat het laster is, want ik zou liever afscheid van je nemen, met een goede herinnering aan je, de herinnering aan een gentleman.

— Het is je dus ernst, dat je onze verloving wilt verbreken? riep Sven Borne uit, maar er klonk volstrekt geen smart of hevig verwijt in zijn stem, veeleer gekrenkte trots en ongeloof.

— Volkomen ernst, Sven. Er is in de laatste tijd veel door mijn hoofd gegaan, en... ik ben tot de ontdekking gekomen, dat ik toch eigenlijk niet zo veel van je houd, als men de man moet lief hebben, die aan mijn zijde het leven moet doorgaan.

— En zou men mogen weten, waaraan die plotselinge verandering in je stemming is toe te schrijven?

Het gelaat van Sven Borne was op dat ogenblik naar Raffles toegewend, en deze zag, hoe zijn ogen thans geheel van uitdrukking veranderd waren, en op een zonderlinge wijze fonkelden.

— Ik heb je over die geruchten gesproken, Sven, en die zijn al erg genoeg voor mij, maar dat is toch niet het voornaamste punt. Ik zou het afschuwelijk hebben gevonden, je omgang met die mensen, die je onwaardig zijn, maar ik zou het je hebben kunnen vergeven. Neen, het is iets anders, ik houd

niet meer van je, Sven.

Zij had dat laatste heel langzaam gezegd, met een afgewend gelaat en gebogen hoofd. Het was te zien, dat deze bekentenis haar moeite kostte.

Een ogenblik stond Sven Borne met gebalde vuisten dicht voor haar, en zei toen met opeengeklemden tanden:

— Maar daarvoor moet een reden zijn. Ik wist niet, dat je zo wispelturig was. Wat heb ik misdaan, iets tastbaars meen ik, dat je mening ten mijnen opzichte, zo grondig kan hebben gewijzigd.

— Je hebt niets gedaan, Sven, dat is het juist, antwoordde het meisje op bedroefde toon. Je hebt me afgehaald om met me naar de schouwburg te gaan, je hebt mij weer naar huis gebracht, je hebt met mij getennist en geroeid, gedanst en gedineerd, en nooit, bij geen enkele gelegenheid heb ik het waarachtig gevoel gehad, dat je van mij was en ik van jou, dat je aan niets anders dacht dan aan mij als ik bij je was, en dat je je leven voor mij zoudt willen geven, als ik eens in gevaar zou verkeren.

— Overdreven romantiek, riep Sven Borne met een driftig gebaar uit. Dat doe je tegenwoordig niet meer.

— Geloof je dat, Sven? hernam het meisje langzaam. En nu hief ze haar bleek gezichtje weer naar hem op. Ik denk er anders over. Ik ben geen echte Amerikaanse, dat weet je wel, maar een Zweed, evenals jij. Je bent wel zeer veranderd, in minder dan een half jaar tijds.

— Onbegrijpelijk veranderd, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij zacht het hoofd schudde. Het is mij, alsof ik droom. Er is iets, dat mij als iets volkomen onbegrijpelijks treft in deze gehele zaak. Daar staat dezelfde man, die iets meer dan een half jaar geleden mij behulpzaam was bij de opsporing van zijn verdwenen verloofde, die daarbij in het gevecht, dat toen volgde, een paar bandieten heeft neergeschoten, dat wil zeggen, dat hij dus zijn eigen mannen om het leven zou hebben gebracht. Ik zie hem nog, zoals hij daar doodsbleek stond, half waanzinnig van angst, en zich eerder had laten do-

den dan toe te laten, dat ik hem bij die onderneming niet zou hebben meegenomen. Ben ik dan gek? Is dat alles maar een droom geweest en geen werkelijkheid? Kom, kom, Raffles, je weet immers wel dat dit onzinnig is. Wat dan? Kan ik mij hebben vergist? Was het niet zijn lach, die ik zoëven hoorde? Neen, en duizendmaal neen. Ik heb mij niet vergist, niemand die op die wijze lacht, zo snel, zo hoog, alsof een waanzinnige lacht. Er schuilt hier ergens een raadsel, dat ik moet trachten op te lossen, op welke wijze dan ook. Die man is heel iemand anders dan de Sven Borne van zes maanden geleden, het lijkt mij wel alsof hij onder een kwade betovering staat.

De beide jongelieden hadden een ogenblik gezwegen, en nu bracht Borne met een afwezig gebaar de hand aan het voorhoofd, en zei kortaf:

— Laten wij dit gesprek niet rekken, Sigrid. Als ik veranderd ben, dan ligt dat misschien niet geheel en al aan mij, jij hebt je eisen te hoog gesteld, denk ik.

Het meisje deed een stap naar hem toe, legde hem met een hartelijk gebaar de hand op de schouder, en zei op dezelfde neerslachtige, droeve toon:

— Maar vroeger, vroeger, Sven? Je was toen heel anders. Je werkte hard, je studeerde, je was veel bij mij, en ik wist zeker dat je van mij hield en van niemand anders ter wereld. Maar je vrienden...

— Praat toch niet altijd over mijn vrienden, viel Sven Borne haar nors in de rede. Ik wil geen aanmerkingen op mijn vrienden horen. Waar zou dat heen moeten, naderhand als wij eenmaal getrouwd waren?

De hand van het meisje viel slap langs haar zijde neer en zij trad weer achteruit en zei zo zacht dat Raffles haar nauwelijks kon verstaan:

— Wij zullen nooit trouwen, Sven, ik zeg je dit nu nog eens, en laat het dan voorgoed uit zijn. Ik kan je niet meer liefhebben, het is beter dat je nu maar spoedig heengaat, zonder dat het opvalt, en... dan moet je mij ook maar niet meer bezoeken... dat is veel beter.

Zij scheen hem de hand te willen toe-

steken, ten afscheid, maar hij schudde haar arm ruw van zich af en zei op schorre toon:

— Dus je stuurt mij weg als een schooljongen? O, maar dan weet ik het al, dan is er ook een ander. Ik zie je verbleken, het schijnt dus dat ik goed geraden heb. Maar dan is ook alles opgehelder, en nu moet ik dan maar heen gaan, mij terugtrekken, en de plaats aan een ander afstaan? Maar dan ken je mij toch ook werkelijk niet, Sigrid. Ik laat mij niet op die wijze verdringen, om zulke futiele redenen die geen steek houden.

Hij had haar eensklaps bij de pols gegrepen, en vervolgde met zijn gelaat dicht bij het hare:

— En vanavond ben je mooier en verleidelijker dan ooit. Nooit heb ik je zo bekoorlijk gezien. Ik geef je niet prijs; alles wat wij zoëven gesproken hebben is gekheid, ik laat je niet los, en ik sta je niet af aan een ander. Kom, geef mij een kus.

Hij had ook haar andere pols gegrepen, en trachtte haar met ruw geweld aan zijn borst te drukken.

Zij boog zich zover mogelijk achterover, met een uitdrukking van smart en afschuw op haar bleek gezicht en stamelde:

— Laat mij los, Sven. Hoe durf je het wagen, wat ben je laag, lager nog dan ik dacht. Ik wil niet, laat mij gaan, of ik roep om hulp.

— Dat is volstrekt niet nodig, Miss Sigrid, klonk een rustige stem dicht bij haar.

Raffles was reeds even te voren uit zijn schuilplaats te voorschijn gekomen, maar de opgewonden jongelieden hadden zijn nadering niet eens bespeurd, en nu stond hij daar op een afstand van slechts weinige passen, blijkbaar volkomen kalm en zonder dat er op zijn gelaat iets anders te lezen viel, dan die eigenaardige geblaseerde uitdrukking, die men op zo menig gelaat ziet van beklagenswaardige soiré-bezoekers, die eigenlijk veel liever rustig thuis waren gebleven.

— Laat die dame los, mijnheer, vervolgde Raffles, zonder zich te verroeren.

Onwillekeurig liet Sven Borne de polsen van het meisje los, die dadelijk een stap in de richting van Raffles deed, als zocht zij bij hem bescherming.

Borne liet zijn blikken zwijgend een ogenblik van de een naar de ander dwaalen en er kwam een verdachte glans in zijn ogen, toen hij op doffe toon langzaam sprak:

— Ah, zo. Waait de wind uit die hoek. Een redder in de nood, die blijkbaar allang het gunstige ogenblik heeft afgewacht. Nu begrijp ik ook je veranderde houding, Sigrid. Mag ik je geluk wensen met deze nieuwe aanwinst?

Sigrid slaakte een zachte, smartelijke kreet en boog het hoofd, alsof zij een slag had ontvangen, maar Raffles was met een paar stappen vlak voor Borne getreden, nu met dicht opeen getrokken wenkbrauwen, het gelaat strak als marmer, en beet hem toe:

— Wees voorzichtig met uw woorden, mijnheer. Ik verbied u in bijzijn van deze dame ook maar een enkele lettergreep te uiten, die in haar nadeel zou zijn. Gij zijt een ellendeling, nog veel groter dan Miss Sigrid ooit heeft kunnen vermoeden, en ik wens er haar van harte geluk mee, dat zij u de deur wijst. Zij verdient waarlijk wel beter.

Borne liet zijn schel lachje horen, dat nu voor Raffles geen spoor van twijfel meer liet aan zijn identiteit, en riep:

— Ik geloof waarachtig dat de man mij de les durft lezen. Wie ben je eigenlijk? Wat vermeet jij je. Weet je wel wie ik ben?

Raffles had de ander stevig bij een lapel van zijn rok vastgegrepen, trok hem een weinig naar zich toe, klaar om met de linkervuist toe te slaan, en herhaalde langzaam:

— Of ik weet wie je bent? Nu, dat zou ik menen. En ik zal Miss Sigrid moeten verzoeken zichzelf meester te blijven, want ook zij zal het moeten weten.

— Die man, Miss Sigrid, die gij be-

schouwd hebt als iemand van uw eigen kringen, iemand die u waardig was, kortom als een gentleman, die man is de

Moloch. Hij is de aanvoerder van het Kwade Oog, en binnen vijf minuten zal hij in handen van de politie zijn.

HOOFDSTUK IV

DE NEVEL TREKT OP

De uitwerking van deze woorden was verschrikkelijk.

Sigrid liet een kreet van afschuw en ongeloof horen en staarde met wijd-opengesperde ogen beurtelings naar de twee mannen, witter dan het zakdoekje dat zij in de hand hield, en op het punt te bezwijmen.

Het gelaat van Borne had een verschrikkelijke verandering ondergaan. Het was loodkleurig geworden en zijn ogen glansden als die van een getergd roofdier, terwijl het schuim hem op de lippen kwam.

Hij liet een soort van rauw gebrul horen en wierp zich zo onverhoeds achteruit, en met zoveel kracht, dat de lappel van zijn rok werd afgerukt en hij zich bevrijd had.

Hij bracht bliksemsnel de hand naar zijn broekzak, maar Raffles was hem voor.

Diens linkerhand schoot sneller dan de gedachte vooruit, en trof hem met een harde slag tegen de kaak.

Sven Borne stond even als een dronken man te waggelen en viel toen voorover, zonder zelfs zijn handen voor zich uit te steken.

In de val raakte zijn hoofd de met een koperen hoepel beslagen rand van de kuip met de palm erin.

Hij bleef bewegingloos liggen, terwijl het bloed in een dun straaltje uit een grote, open wonde stroomde.

Als een geestverschijning stond Sigrid nog altijd op dezelfde plek, en nu pas kwamen de woorden met moeite over haar lippen:

— Is het waar? John Raffles, hebt zij de waarheid gesproken?

— Gij behoeft er niet aan te twijfelen Miss Sigrid, hebt gij dan zijn gezicht niet gezien?

Het jonge meisje boog zwijgend het hoofd, en sidderend bedekte zij haar gelaat met beide handen, terwijl zij zacht kreunde.

Zij zou zijn gevallen als Raffles haar niet had opgevangen, en haar behoedzaam naar een antieke marmeren bank had geleid, waar hij haar daar voor een ogenblik deed neerzitten.

Hij trad weer op de bewusteloze toe, keek een ogenblik op hem neer, en sprak toen:

— Hij verliest veel bloed, hij schijnt tamelijk ernstig gewond te zijn. Wie hij ook zijn mag, hij is een mens, en wij mogen hem niet laten doodbloeden. Staat ge mij toe, dat ik hem met behulp van een der bedienden naar een afgelegen vertrek laat dragen, waar ik hem vlug een noodverband kan aanleggen? Ik weet dat gij een goed voorziene huisapothek heeft.

— Doe maar wat gij wilt, zei het meisje, met het hoofd tegen de rug van de bank geleund, en nauwelijks verstaanbaar. En laat het spoedig geschied zijn, het is bijna meer dan ik kan dragen. Nooit, nooit zou ik dit hebben geloofd, nooit zo lang ik leef.

— Dan zal ik bellen, hernam Raffles zacht. Wij kunnen zeggen, dat hij zichzelf gewond heeft, het doet er ook trouwens niet veel toe, want de waarheid zal toch gauw genoeg aan het licht komen. Maar eerst...

Hij bukte snel naast het lichaam neer en onderzocht vlug en handig alle zak-
ken.

Hij haalde er van die kleine voorwerpen uit, die een man van de wereld menigmaal bij zich heeft, zelfs al is hij in rok gekleed, namelijk een platte gouden sigarettenkoker, een beurs voor goudgeld, een paar sleutels, eveneens klein en een plat, fijn geparfumeerd zijden doekje, en dan, uit een met een knoop gesloten binnenzak een portefeuille, waarvan hij de inhoud snel inkeek.

Hij vond er een briefje in, zeer laconiek, dat ondertekend was met de enkele letters B.K. Het luidde: «Ik zal er morgen om één uur in de nacht, met de jongens zijn.»

Raffles keek naar het poststempel, de brief was de dag tevoren op de bus gedaan...

Een ogenblik dacht hij er over ook dit aan het jongemeisje mede te delen, maar een blik op haar smartelijk verwrongen gezicht, weerhield hem daarvan.

Hij keek even om zich heen, en zag in een hoek een telefoontoestel staan.

Hij trad er haastig op toe, en draaide zijn eigen telefoonnummer.

Hij wachtte ongeduldig, het oog op de gewonde gericht, en vroeg toen zacht.

— Ben jij daar, Charles?... Wat zeg je, stond je juist op het punt hierheen te komen? Daarvoor moest ik je eigenlijk berispen, want het is tegen de afspraak, maar toevallig heb ik je juist nodig. Kom met Henderson zo snel je kunt hierheen, maar ook zo onopvallend mogelijk en wacht aan de overkant van de straat op mijn lichtsein. Is het me onmogelijk om dat te geven, omdat er spionnen in de buurt zijn, dan zal ik het fluitsignaal wel geven. Wapen je, er zal misschien wel gevochten moeten worden. Haast je.

Raffles wachtte het antwoord niet eens af, maar plaatste de hoorn weer op de haak, schelde, en zei tot de bediende, die een ogenblik later binnentrad en vol verbazing van de een naar de ander keek:

— Help mij, mijnheer Sven Borne naar de kamer te dragen, die Miss Sigrid je zal aanwijzen. De verloofde van Miss Kaldrup heeft een ongelukkige val

gedaan en is met het hoofd tegen de koperen rand van die kuip terecht gekomen. Neem hem bij de benen, ik zal hem bij de armen dragen.

Waarschijnlijk dacht de bediende het zijne van die ongelukkige val, maar hij gehoorzaamde toch onmiddellijk, wierp een schuwe blik op zijn meesteres, die wankelend overeind was gerezen, en het kleine groepje voorging naar een vertrekje, waar een brede rustbank stond, en dat er uitzag als een eenvoudig boudoir.

— Dit hoort bij een van de logeerkamers, zei ze toonloos. Leg hem daar maar neer, ik zal dadelijk het medicijnkastje halen.

Sven Borne, wiens gelaat nu doodsbleek was, werd op de divan neergelegd, en toen beval Raffles kortaf de bediende:

— Een kom schoon water en azijn.

De man wilde reeds weggaan, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en er aan toevoegde:

— Het is volstrekt niet nodig, dat de gasten verontrust worden, of mijnheer Kaldrup, dus geen woord hierover, heb je me goed begrepen? Geen woord.

De bediende knikte zwijgend en ging snel heen.

Raffles boog zich over de gewonde heen, bekeek de wonde, toen aandachtig het marmewitte gezicht, richtte zich op, en zei peinzend:

— Merkwaardig, zijn gezicht heeft nu weer een geheel andere uitdrukking dan zoëven, zo kalm, zo rustig... en hij zag er uit als een woedende tijger toen ik hem ontmaskerde.

Hij stond nog in dezelfde houding, toen Sigrid weer binnentrad met een mahoniehouten kist, die zij op een kleine tafel neerzette en opende.

— Is hij zwaar gewond? Zal hij... sterven? vroeg zij, even haar hand op de arm van Raffles leggende.

— Daarvan is menselijkerwijze gesproken geen sprake, antwoordde Raffles geruststellend. Hij is even boven de slaap gewond, en de wonde is ook vrij diep, maar ik geloof niet dat er beenderen versplinterd zijn, ofschoon wij dat dadelijk eens zullen onderzoeken.

ken. Kunt gij hier nog wat meer licht maken?

Zwijgend drukte het meisje nog twee schakelaars neer, na het gordijn voor het enige raam te hebben dichtgetrokken.

Raffles had rok en vest reeds uitgetrokken, zijn hemdsmouwen losgeknoopt en omgeslagen, en nam nu uit de handen van de inmiddels weer binnengetreden bediende de grote kom met water, een handdoek en een fles azijn aan.

— Gij kunt wel weer gaan, zei hij toen met een hoofdknik.

Weer ging de bediende heen, met een gelaat, dat boekdelen sprak, waarna Raffles onmiddellijk begon de wonde te reinigen.

— Geef mij eens een schaaftje, verzocht hij, zonder om te zien, en alleen maar de hand uitstreckend.

Sigrid zocht even in de kist, en overhandigde hem toen een vrij grote schaar.

— Ik moet wat van zijn haar afknippen, legde Raffles uit. De wonde is half door het haar bedekt en ik kan er niet goed bij.

Terwijl de schaar knipte in het welige, blonde haar, vroeg Sigrid met een flauwe glimlach:

— Gij zijt dus een dokter ook.

— Ik heb een arts-diploma, Miss Sigrid, en als ik wilde zou ik het recht hebben om praktijk uit te oefenen, antwoordde Raffles, nog steeds knippend, zonder om te zien. Wilt ge die schaal eens dicht bij mij houden?

Sigrid kwam met de kom water en azijn vlak naast hem staan, en zei schuchter:

— Zou hij zwaar gestraft worden, denkt gij?

— Dat weet ik niet, dat hangt er van af, welke misdaden hij bedreven heeft.

— Vindt gij het niet verschrikkelijk?

— Ik vind het verschrikkelijk, Miss Sigrid, maar in de allereerste plaats vind ik het ongelooflijk. Het is mij volkomen raadselachtig, dat een man in zijn omstandigheden tot dit geheimzinnige leven van misdaad kan vervallen. Ik moet

u een onbescheiden vraag doen. Gelooft gij stellig, dat hij vroeger oprecht van u gehouden heeft?

— Dat durf ik bezweren, zei het meisje met vaste stem. Hij bekommerde zich volstrekt niet om mijn geld, dat weet ik zeker. Hij had zelfs niet eens graag dat vader mij zulk een hoge bruidschat zou meegeven.

— Dat maakt er de zaak nog des te vreemder door. Wilt gij een ogenblikje terzijde gaan? Zo is het goed, nu valt het licht beter. Gij ziet dat ik hem heel wat haar heb moeten afknippen, de wonde bloedt nu zo erg niet meer, geef mij nog eens wat watten, en ook het bloedstelpende middel dat ik daar zie; gij kunt het op dit schoteltje gieten.

Raffles was druk doende, met water, een ontsmettingsmiddel en watten, de omgeving van de wonde te zuiveren, toen hij plotseling ophield, want de gewonde, die tot dusverre doodstil had gelegen, maakte eensklaps een schokkende beweging, en een zenuwachtige rilling liep over zijn gelaat.

Raffles hief zich verwonderd een weinig op, en mompelde:

— Wat is dat nu voor een zonderlinge reflexbeweging? Ik druk hier even met de vinger en toen...

Hij plaatste zijn vinger opnieuw voorzichtig op de afgeschoren plek, waar zo even nog dichte lokken hadden gehangen en weer liep diezelfde krampachtige trekking door het lichaam van de gewonde, die heel even met de wenkbrauwen knipperde.

— Wat doet gij? Lijdt hij pijn? vroeg Sigrid, die verbaasd had toegezien.

— Dat schijnt wel zo. Ik begrijp niet...

Hij boog zich dicht over de bewuste-loze heen, bekeek met de grootste aandacht de wonde, knipte nog wat meer haar weg, betastte zorgvuldig het schedeldak, de gehele omgeving van de rode wondrand, verwijderde met behulp van een pincette een paar kleine beensplintertjes, en eensklaps riep hij vol verbazing uit:

— Maar dat is een tumor!

— Wat is dat?

— Een absces. Kijk maar, het is dui-

delijk te zien. Een gedeelte er van is zichtbaar bij de wondrand. Heeft hij dat al lang bij uw weten?

— Een abces? Daar heeft hij mij nooit over gesproken, riep Sigrid verbaasd uit.

— Heeft hij dan soms een ongeluk gehad, van de trap gevallen of van zijn paard?

Het jonge meisje slaakte een kreet, en zei toen, snel sprekend:

— Ja. Ruim een half jaar geleden nam hij deel aan een cross-country-rit, en toen is hij met zijn paard gestort bij het nemen van een lastige hinderenis. Het paard brak beide benen en moest dadelijk worden afgemaakt, maar Sven zelf kwam er goed af, hij klaagde alleen maar over een beetje duizeligheid, hij had een arm ontwricht en een paar schrammen opgelopen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, met de pincette nog in zijn hand, en nu boog hij zich plotseling weer over de gewonde heen, bleef wel vijf minuten in die houding staan en toen hij zich weer oprichtte, lag er een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat.

— Miss Sigrid, ik geloof dat ik u iets zeer merkwaardigs heb mede te delen, zei hij. Als ik mij niet vergis, dan hebt gij wellicht binnen weinige dagen de Sven Borne weer terug, zoals hij vroeger was; galant, romantisch, vol liefde voor u; een edelman in de volste zin van het woord, die zijn leven waagt om het uwe te redden, zoals hij immers reeds eenmaal gedaan heeft, toen hij aan mijn zijde uw ontvoeders ging bestrijden.

Het jonge meisje deed, verblekend, een stap achteruit, met de hand op het hart en stamelde:

— Drijft gij de spot met mij? Wat bedoelt gij toch?

— Ik bedoel, Miss Sigrid, dat er hier iets geschied is, waarvan ik nog enkele andere voorbeelden weet in de criminalistische en de medische geschiedenis. Die val van zijn paard heeft een abces doen ontstaan, hetgeen de geneesheren een tumor noemen, gelegen tegen het schedeldak, en die al die tijd een zekere drukking heeft uitgeoefend op een ge-

wichtig deel van de rechter hersenkwab. Dit heeft een zeer ongunstige invloed uitgeoefend op zijn geestvermogens. Dit is geen sprookje, ik verzeker het u, iets dergelijks is al meer voorgekomen. Bij de val tegen de koperen kuipband is dat abces eveneens geraakt, en als ik er met de vinger op druk, veroorzaakt dat hevige pijn. Het moet zo spoedig mogelijk worden weggenomen en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat met het abces... ook de misdadiger zal verdwijnen.

Geruime tijd bleef het meisje Raffles sprakeloos aanstaren, niet in staat om te begrijpen wat hij daar zei. Toen vroeg zij stamelend:

— Is zoiets mogelijk? Wilt gij daarmee zeggen, dat alleen de aanwezigheid van dat gezwel in de hersens hem zodanig heeft kunnen veranderen dat hij van een lieve, goede jongen werd tot de schurk, die gij gelooft?

— Van zulke veranderingen, Miss Sigrid, zijn meer voorbeelden bekend, dan gij wel zoudt denken, antwoordde Raffles ernstig. Reeds de Ouden zeiden immers al: « Cogito, ergo sum ». Ik denk, dus ik ben. Het is zo, de mens is wat hij denkt, en in de hersens, die zo teer zijn en gevoelig, zetelt de bron van alles wat wij verrichten. Er kan bij mij geen spoor van twijfel meer bestaan, of dit abces heeft een zodanige drukking uitgeoefend op de hersens, dat daardoor zijn gehele denkwijze veranderd is. Veel wat volkomen raadselachtig leek, wordt hierdoor opgehelderd, want ikzelf kon het mij volstrekt niet begrijpen, hoe een en dezelfde man zulke wijd uiteenlopende dingen kon verrichten, de ene dag zich in levensgevaar begeven om de vrouw te redden die men liefheeft, om een paar maanden later alles in het werk te stellen teneinde haar in het verderf te storten.

Het meisje had een ogenblik met tranen in de ogen neergezien op het bleke gelaat van de man, die daar terneder lag, onbewust van alles wat er geschiedde, en zei nu peinzend:

— Maar dan is er toch iets, wat mij nog geheel en al duister is.

— Wat meent gij, Miss Sigrid?

— Sven heeft u geholpen, mij te redden uit de klauwen van die schurken, en daarbij, zoals gij zelf zegt, zijn leven in de waagschaal gesteld. Ik was echter ontvoerd, zo hebt gij altijd gedacht, op last van de Moloch, dat moet hij dus zelf zijn geweest. Is dat aannemelijk?

— Daar zou ik u dadelijk bevestigend kunnen antwoorden, Miss Sigrid, antwoordde Raffles glimlachend. Kent gij het toneelstuk, ik meen van Paul Lindau, dat «De andere» heet? En waarin de hoofdrol wordt vervuld door een rechter van instructie, die op ongeregelde tijden, zonder er zich zelf van bewust te zijn, geheel en al de macht over zijn eigen persoonlijkheid verliest, beruchte nachtkroegen bezoekt, en lid is van een Apachenbende?

— Ik heb het niet gezien, maar ik heb er van gehoord. Maar dergelijke dingen bestaan toch niet in werkelijkheid?

— Zij bestaan, Miss Sigrid, ik verzeker het u, antwoordde Raffles met nadruk. Intussen, ik zou niet gaarne durven beweren, dat iets dergelijks ook gebeurd is, ofschoon de mogelijkheid daarvan in het geheel niet is buitengesloten.

Wij behoeven echter zover niet te gaan, en kunnen gerust aannemen, dat aanvankelijk niet de Moloch, dus Borne, zelf, het bevel tot uw ontvoering heeft gegeven, en tot het vragen van de losprijs, maar dat dit het werk is van een der kapiteins.

— Zo moet het wel geweest zijn, en ik dank de hemel, dat alles zo beschikt is. Zonder die val... o, ik durf er niet aan denken wat er geschied zou zijn, als die twist in de serre niet was voorgevallen, als gij niet zo plotseling waart te voorschijn getreden en hem had doen vallen.

Raffles legde een ogenblik de hand op haar arm en zei ernstig:

— Ik ben zeker, Miss Sigrid, dat wij ook hierin weer, als in zovele zogenaamde toevalligheden, de hand hebben te zien van een hogere macht, die al onze daden leidt en bestuurt. Nu heeft Sven Borne niets meer nodig dan rust, een vrij onbetekenende operatie, twee weken te bed, en hij zal weer de oude zijn. En ik hoop van harte... dat wij allen dat dan ook van u kunnen zeggen.

Het meisje keek hem een ogenblik schuw aan en wendde zich toen langzaam af, terwijl een donkere blos in haar bleke wangen opsteeg.

Zij gaf er geen antwoord op, en scheen wat in de kist met de verbandmiddelen te zoeken, dat zij niet kon vinden.

Maar Raffles zei bij zichzelf, bewogen door mededogen:

— Alles zal wel weer terechtkomen. Zij zal opnieuw van hem gaan houden, en gauw genoeg zal ik geheel uit haar leven verdwijnen. Het is een episode geweest, niets anders dan een intermezzo.

Hij boog zich opnieuw over de gewonde, en toen scheen hem iets in te vallen.

Hij verliet haastig het vertrek, en liep door de gang naar de telefoon, die hij daar bij het langs gaan reeds gezien had.

— Ben je daar soms nog, Charles, vroeg hij zacht, zodra hij aansluiting had gekregen. Op het nippertje?... Nu, het is dus nog niet te laat... Breng mijn instrumententas, de grote, en sublimaat mede. Ook chloroform, aether, kortom, alles wat er nodig is voor een schedeloperatie. Neen, je hoeft niet te schrikken, het heeft niet veel om het lijf, en je mag ook geen nieuwsgierige vragen doen, want straks zul je alles horen. Geef het étui eerst af aan de butler, en neem dan je waarnemingspost in. Doe het vlug, want ik vrees dat het huis reeds nu in het oog wordt gehouden...

HOOFDSTUK V

WAAR BIANCA WEER TEN TONELE VERSCHIJNT

Raffles ging snel de kamer weer binnen, en hij vond het jonge meisje voor de sofa gezeten, en met een blik van innig medelijden neerziend op de gewonde.

— Zo is het goed, sprak hij tot zichzelf. Van medelijden tot opnieuw opbloeiende liefde is de stap niet groot.

Zij stond haastig op om plaats voor Raffles te maken, een weinig verwonderd door zijn plotseling verlaten van het vertrek, maar hij zei met een flauwe glimlach:

— Gij kunt daar voorlopig wel blijven zitten, Miss Sigrid. Het is niet waarschijnlijk dat hij zal ontwaken, en wij kunnen vooreerst niets doen, alvorens ik tot de operatie overga.

— Wat, wilt gij dat zelf doen? riep Sigrid vol verbazing uit.

— Ik verzeker u dat het weinig te betekenen heeft.

— Zal de operatie lang duren?

— Geen tien minuten, naar ik hoop. Trouwens, ik wil beslist, dat het voor één uur in de nacht is afgelopen.

— Waarom juist op dat uur?

— Omdat op dat tijdstip Bianca Kirilef zal komen opdagen, zeer waarschijnlijk vergezeld van een paar van haar kornuiten, antwoordde Raffles lachconiek.

— Hier? Bij ons in huis? riep Sigrid uit, op een toon, die meer van ongelooft dan van schrik sprak.

— Ja, ik heb een briefje van haar gevonden, dat in zijn portefeuille stak.

Raffles had met het hoofd even naar de bewusteloze gewenkt, en vervolgde nu zacht:

— Het is geen prettige ontdekking voor u, te weten, dat die meid met hem in nauwe relatie heeft gestaan, maar gij moet bij alles bedenken dat hij niet wist, wat hij deed.

— Ik vergeef het hem, zei Sigrid, nauwelijks hoorbaar. Maar zou die

vrouw weten en altijd geweten hebben, dat de Moloch en Sven...

— Zij heeft stellig geweten, dat die twee een en dezelfde persoon waren, Miss Sigrid, antwoordde Raffles ernstig. Echter zal het haar wel onbekend zijn, hoezeer en op welk een raadselachtige wijze uw verloofde veranderd was. Ik denk dat zij hem pas heeft leren kennen na die noodlottige val van het paard die hem natuurlijk niet plotseling, maar geleidelijk, stukje bij beetje, tot een ander, een slecht mens maakte.

— Maar wat zoekt die vrouw hier dan?

— Wel, dat is tamelijk duidelijk, zij zoekt de juwelen van uw gasten.

— Maar hoe denkt zij hier dan wel binnen te komen? Zij zal het toch niet wagen door een raam naar binnen te klimmen?

— O, dat heeft voor een vrouw als zij is, niets te betekenen, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is bij de politie bekend, dat zij vaak in manskieren optreedt. Maar wellicht past zij ook een geheel andere methode toe. Zeg mij eens, verwacht gij nog gasten?

— Ik zou niet weten wie.

— Nu, dan rekent zij er waarschijnlijk op, dat niemand anders dan de Moloch in persoon wel ergens een deur voor haar zal openen. Dat korte briefje is ongetwijfeld de bevestiging geweest van een gesprek, en waarvan een strooptocht onder uw gasten wel het onderwerp zal zijn geweest.

— En dat, terwijl hier drie of vier detectives aanwezig zijn?

— Gij kent haar slecht, als gij denkt, dat dit haar zou kunnen weerhouden, zei Raffles hoofdschuddend.

— En wat moeten wij nu doen? De politie waarschuwen?

— O, ik hoop, dat wij het zonder de politie zullen afkunnen, zei Raffles luchtig. Gij zoudt mij zelfs een dienst be-

wijzen, als gij die heren er voorlopig maar buiten liet.

— Maar waarom dan toch? Gij zelf hebt toch niets te vrezen?

— Dat is het niet, Miss Sigrid. Maar, al zal de Bende haar schrandere leider verliezen, daarom zal zij toch niet dadelijk ophouden te bestaan. Er zijn maar al te veel kapiteins, die allen reikhalzend uitzien naar de bekleding van de hoogste post en wij kennen hen nog niet allen. Een paar zijn er achter slot en grendel geborgen, maar ook hun plaatsen zullen wel weer zijn ingenomen. Maar ik wil het niet opgeven, en ik geloof dat ik een goed plan heb om beter door te dringen in de geheimen van de Bende.

— Vindt gij het erg, onbescheiden van mij, als ik u vraag, het mij mede te delen?

— Gij weet wel van niet. Ik vertrouw u volkomen en zal het u dus zeggen. Gij zult zelf al wel eens de opmerking hebben gemaakt, vergeef mij de ijdelheid, dat Sven Borne en ik vrij veel op elkaar gelijken. Wij zijn juist even groot, onze lichaamsbouw verschilt weinig, onze ogen hebben ongeveer dezelfde kleur, en zelfs de vorm van ons gelaat vertoont vrij veel punten van overeenkomst. Er zijn natuurlijk verschillen, maar die kan ik gemakkelijk neutraliseren. Borne droeg in de laatste maanden een kneveltje en dit zal de gelijkenis reeds dadelijk aanmerkelijk doen toenemen, mijn wenkbrauwen zijn waarschijnlijk iets langer, maar ik kan er wat van afscheren. Hij heeft donderblond haar, ik kan het mijne een nuance donkerder verven, of wat misschien nog beter is, een van mijn eigen-gemaakte pruiken dragen, kortom, ik wil mij zodanig op hem doen gelijken, dat zelfs die slimme, wantrouwende meid geen verschil zal kunnen ontwaren.

— Maar, gij hebt mij wel eens gezegd, dat zelfs de hoogstgeplaatste kapiteins hem nooit anders hebben gezien dan met een kap over het hoofd.

— Allen, behalve die vrouw. Zij kent hem, en heel goed ook. Maar stil, daar is, geloof ik, onze vriend de butler met

mijn instrumententas reeds.

Hij trad op de oude butler toe, nam hem de tas af, en knikte hem bemoeidigend toe, toen hij de schichtige, ongeruste blik zag in de ogen van de oude, trouwe bediende.

— Het heeft niets te beduiden, Watson, zei hij vriendelijk. Mijnheer is gevallen, en wij zullen hem een kleine aderlating geven.

Raffles zei het eerste het beste wat hem inviel, en de oude man ging gerustgesteld heen, in de vaste overtuiging dat een aderlating het beste was voor iemand, die meer dan een halve liter bloed had verloren.

Raffles had snel het grote, lederen étui geopend, het spirituslichtje ontstoken, en aan Sigrid, die hem handig hielp, de instrumenten, welke hij zou nodig hebben, gegeven, om ze te flamberen.

Terwijl zij ze achtereenvolgens een voor een in de zuiverende vlam van het spirituslichtje hield, maakte Raffles het chloroform-masker gereed, en zei toen, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen:

— Wij zullen nu maar beginnen. Gaat gij achter hem staan en houdt het chloroformmasker vast. Hij kan weliswaar niet tellen, maar dat is ook niet nodig, ik kan het wel zien, wanneer hij genoeg heeft.

Het masker werd even op het gelaat van de bewusteloze gelegd, Raffles greep zijn pols, die vrij spoedig zwakker werd en zei reeds na enkele seconden:

— Het is genoeg.

Dadelijk ging hij over tot de operatie en Sigrid zag vol bewondering toe, hoe hij met vaste hand de laatste scherfjes van het gebroken voorhoofsbeen voorzichtig verwijderde, naar de plaats van de breuk zocht, het abces vond en met een enkele snelle snede, de steel doorsneed.

Hij liet haar even op de palm van zijn hand het abces zien, dat niet veel groter was dan een erwt, en zei toen met een flauwe glimlach:

— En dat onnozele stukje woekerend weefsel is nu de oorzaak geweest van zoveel onheil. Het is soms vreemd ge-

steld in het menselijk bestaan, miss Sigrid. En nu zullen wij de wonde verbinden en verder alles aan de natuur overlaten.

Hij legde handig en snel het verband aan, door Sigrid geholpen, die hem al het nodige aanreikte, en raadpleegde toen nogmaals zijn horloge.

— Het is kwart voor één, zei hij. Ik zal u moeten verzoeken, miss Sigrid, u direct weer naar uw gasten te begeben, en u vooral zo te gedragen, dat niemand, zelfs uw eigen vader niet, iets vermoedt van wat er is voorgevallen. Bianca Kirilef is een zeer sluw creatuur en het is volstrekt noodzakelijk, dat niets haar argwaan kan opwekken.

— Ik zal doen wat gij mij zegt, en ik dank u oprecht van ganser harte, dat gij Sven hebt gered. Maar zeg mij, zou die vrouw weten dat gij vanavond hier zijt.

— Dat is bijna onmogelijk. Maar zelf al wist zij het, dan zou dat haar zeker niet weerhouden te doen wat zij zich had voorgenomen. Ik zou er aan willen toevoegen: integendeel.

— En gij, wat zult gij doen?

— Ik zal van dit kwartier gebruik maken mij zo goed als ik maar kan, te vermommen. Het kistje, dat ik u toevertrouwd en dat alles wat er nodig is bevat, bevindt zich toch nog altijd op dezelfde plaats?

— Ik zal het u dadelijk door Watson laten brengen.

— Goed. Heel graag. Dit vertrek kan zeker wel worden afgesloten? Ja, ik zie het al, er steekt een sleutel op de deur die naar de gang voert. En op deze tussendeur zijn knippen, het kan niet mooier.

Raffles was naar het raam toegetreden, wierp even een blik door een kier van het gordijn, sloot het dadelijk weer en vroeg:

— Waar ziet dit raam op uit? Ik kan het mij niet herinneren en in het donker volstrekt niets onderscheiden.

— Het is een binnenplaats, of eigenlijk niet eens, het is maar een lucht-koker.

— Des te beter, dan is er natuurlijk geen sprake van, dat een van de

schurken bij toeval door dit raam naar binnen zou kunnen komen. Maar eigenlijk is een huis als dit, Miss Sigrid, met zijn zes en twintig kamers, niet de aangewezen plek voor uw vader en u. Geef me, een eenvoudig klein landhuis ware wel zo veilig, maar het schijnt wel bijna onmogelijk te zijn uw vader nogmaals te bewegen zijn zaken voor enige tijd in de steek te laten. En nu moet ik u verjagen en zelf spoedig aan het werk gaan.

Raffles geleidde het meisje hoffelijk naar de deur, sloot die achter haar, en trad toen op de gewonde toe, om hem van zijn rok te ontdoen, die hij nog altijd droeg.

Een van de lapellen was echter zodanig besmeurd met bloed, dat hij daarvan aanstonds weer moest afzien.

Een ogenblik dacht hij er over het kledingstuk te reinigen, maar hij begreep dat hij daartoe niet voldoende tijd zou hebben, en daarom moest hij wel besluiten, zijn eigen kleren weer aan te trekken. Er was trouwens maar weinig verschil tussen en hij had nu eenmaal geen keuze.

Hij zat nog altijd het gezicht van Sven Borne te bestuderen, aan wie iets zo raadselachtigs geheimzinnigs was overkomen, toen de oude butler binnentrad met een zorgvuldig gesloten kistje, dat hij zwiingend op tafel zette.

Zodra de oude man was heengegaan, draaide Raffles achter hem de sleutel in het slot om, en begon zich, zo vlug hij kon te grimeren, want de tijd drong, en hij mocht Bianca niet laten wachten.

Hij zocht in de kleine voorraad knevels, zo uitmuntend gemaakt, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet kon ontdekken, vond er een, die veel geleek op die, welke Sven Borne's gelaat sierde, knipte er het overtollige af en bevestigde hem onder zijn neus, na eerst zijn gehele gelaat te hebben besmeerd met een kleurloze vloeistof uit een goedgekurkt flaconnetje, die, even aan de lucht blootgesteld, de tint aannam van oud ivoor, juist zoals het gelaat van de Moloch er in de laatste tijd moest hebben uitgezien.

Met het mesje van een veiligheids-

scheermes nam hij wat van zijn lange wenkbrauwen weg, en toen kwam de pruik aan de beurt, die hem volle zeven minuten ophield, voor hij er tevreden over was.

Zijn ogen werden een weinig donkerder, door de oogleden heel even met blauw aan te zetten, en toen hij zich in de spiegel bekeek, kon hij tevreden zijn over zijn werk.

Hij geelk zo volkomen op de man, die daar op de sofa lag, dat men hen voor tweelingbroeders zou hebben gehouden.

Snel schoot hij zijn rok weer aan, stak alles bij zich wat hij in de zakken van Borne had gevonden, opende de deur, nam de sleutel uit het slot, stak die er aan de buitenkant weer in, draaide hem om, en liet hem in zijn zak glijden.

Op de schemerachtig verlichte gang stond hij een ogenblik besluiteloos stil en mompelde voor zich heen:

— Nu is het maar de vraag, te weten wat de «afgesproken plaats» is. Het huis heeft wel vijf deuren. En het is onaangenaam het aan het toeval te moeten overlaten.

Hij dacht nog even na, liep toen naar het einde van de gang, en schoof daar behoedzaam het raam open, dat uitzicht gaf op de Twee en veertigste Straat, waar nu nog maar enkele auto's in snelle vaart doorheen reden.

Van Brand en Henderson kon hij volstrekt niets bespeuren, maar hij begreep dat ze op hun post moesten zijn, anders zou hij onmogelijk de tas met instrumenten hebben kunnen krijgen.

Hij wilde reeds met zijn zaklantaarn het sein geven, toen hij bedacht, dat Bianca met haar medeplichtigen ook wel reeds ter plaatse zou kunnen zijn en achterdocht zou kunnen krijgen bij het zien van het schijnsel.

Niemand kon immers zeggen of de bandieten niet verborgen waren in een van de duistere portieken der grote huizen aan de overzijde?

Maar toen Raffles daar nog twijfelend stond, zag hij zelf, heel snel, een paar vage lichtflikkeringen aan de overzijde, die naar alle schijn door een zak-

lantaarn werden uitgezonden.

Maar hoe vlug het ook gegaan was, Raffles had de tijd gehad om de zeer eenvoudige telegram-code te ontcijferen.

Men vroeg van de overzijde:

— Waarom doe je niet open?

— Dat was voor de Moloch bestemd, bromde Raffles vergenoegd voor zich heen. Zij zal natuurlijk het eerst alleen binnengaan, omdat haar kornuiten de geheimzinnige aanvoerder niet mogen zien. Als het eenmaal zo ver is, zullen ook zij misschien worden binnengelaten, omdat zij hem dan onder de zeventig gasten, verondersteld dat zij ze te zien zouden krijgen, toch niet meer zouden weten uit te vinden.

En reeds had Raffles teruggeseind:

— Hier ben ik. Kom aan de rechter zijdeur.

Hij sloot het raam weer zorgvuldig, en liep op de punten van zijn voeten de trap op.

Hij overtuigde zich dat hij zijn revolver in de zak had, en bereikte de deur, zonder een van de bedienden te hebben ontmoet.

Juist toen hij haar wilde openen, vloog er sissend, of beter gezegd fluitend iets langs zijn hoofd, rakelings, dat trillend in het dikke hout van de deur bleef zitten.

Raffles zag met verbazing, dat het een eigenaardig soort pijl was, bijna een voet lang, van hard hout gemaakt, voorzien van een schacht, en aan de voorzijde van een lange scherpe, stalen punt.

Hij keek achter zich, maar kon volstrekt niets onderscheiden, want deze gang was maar enkel verlicht door een enkel zwak, bovendien nog afgeschermd gloeilampje tegen een der wanden.

Raffles vatte de zonderlinge pijl bij het hout, en had enige moeite om het wapen uit het eikenhout van de deur te trekken.

Hij bekeek de stalen punt, die over een lengte van bijna een centimeter donker bruin gekleurd was.

— Vergiftigd, mompelde Raffles laconiek. En dat behoefde niet eens, want het ding werd met zoveel kracht afgeschoten, denkkelijk uit een windbuks, dat

als die pijn mij getroffen had, ik mij waarschijnlijk de moeite zou hebben kunnen besparen mij te vermommen. Maar voor de drommel, wat betekent het. Wie schoot er? Wie heeft mij herkend en wie weet wie ik ben? Nu, dat moet later opgelost worden, want ik geloof zo waar, dat mijn lieve vriendin Bianca al aan de andere kant van de deur staat.

Hij stak de pijn haastig in een der achterzakken van zijn rok, na de gevaarlijke punt zorgvuldig met zijn zakdoek te hebben omwikkeld, en opende toen de deur, wel wetend, dat het voor degene, die deze onverwachte moord-aanslag pleegde, vrij wat tijd in beslag zou nemen om zijn wapen opnieuw te laden.

In de duistere zijstraat zag hij een vrouwelijke gedaante, die haastig binnenglipte, haar beide armen met een hartstochtelijk gebaar om zijn hals sloeg en hem op de mond kustte, voor hij goed en wel begreep wat er gebeurde.

— Waarom heb je mij toch zo lang laten wachten, Sven? vroeg de vrouw fluisterend. Anders ben je altijd zo op tijd. Alles is toch in orde, hoop ik?

— In de beste orde, antwoordde Raffles, de stem van Sven Borne, die nog altijd met een nauwelijks merkbaar accent sprak, zo goed mogelijk nabootsend. Waar zijn de jongens?

— Die staan nog aan de overkant van de zijstraat. Je begrijpt wel dat ik er niet op stond, je aan hen te vertonen. Ik vind dat je in de laatste tijd toch al veel te onvoorzichtig bent geworden. En breng me nu gauw naar het kamertje waar ik me kan verkleden, de gasten zullen wel over een half uur beginnen aanstalten te maken om te vertrekken.

Raffles bemerkte nu pas, dat ze een klein vallesje bij zich had, maar hij begreep volstrekt niet wat er in kon zitten, en wat eigenlijk haar plan was.

Maar zij zelve zou hem spoedig genoeg op de hoogte brengen.

Zij klemde zich dicht aan hem vast, hief haar gelaat naar hem op, en trachtte in de duisternis van de gang hem aan te zien, terwijl zij fluisterde:

— Is dat geen prachtig plannetje van mij geweest? Zeg, het hele valies van mij moet vol komen, hoor. Ik heb het goedje hier en een afzonderlijk tasje voor de lucht.

— Dat moet chloroform zijn, of aether, overwoog Raffles bij zich zelf. Wat wil ze daarmee uitvoeren?

— Zal ik er niet goed uitzien als kamenier? vervolgde Bianca Kirilef. Waar is eigenlijk de vestiaire ergens?

Op eens begreep Raffles de gehele toeleg.

Het was eigenlijk heel eenvoudig en het pleitte voor de vindingrijkheid van die lepe meid, die haar armen nog altijd om hem heen hield geslagen en zich dicht tegen hem aandrukte.

De chloroform moest dienen om de kamenier, die de wacht hield in de vestiaire voor de dames, te bedwelmen, haar plaats in te nemen, en bij het helpen aantrekken van de avondmantels handig haar slag te slaan.

— Je zult er uitzien, als een koninginnetje, prees Raffles haar, terwijl hij haar onder de kin streek.

— Heb ik het niet fijn bedacht, en Dave zal hetzelfde doen in de vestiaire voor de heren. Er zijn altijd nog wel dure ringen en gouden horloges buit te maken. Hoe heb ik hem hier binnen gesmokkeld? En dit heeft nu zelfs die knappe Raffles niet kunnen beletten, ha, ha.

— Dave? herhaalde Raffles voor het eerst een weinig van zijn stuk gebracht.

— Natuurlijk. Heb je hem niet herkend? Maar dat is waar, je komt in de laatste tijd niet zoveel meer bij je allerliefste verloofde. Het is een lange vent met sluike, zwart haar, en een klein wratje op zijn neus. Wat scheelt je? Heb je het koud?

— Niets, kleine deugniet, antwoordde Raffles snel.

Hij had een onwillekeurige beweging gemaakt bij de persoonsbeschrijving, die zij van Dave gaf.

Want dat wratje, dat sluike haar, hij had ze nog geen drie kwartier geleden gezien.

Dat wratje bevond zich op de neus van de bediende, die was binnengetre-

den, toen hij in de serre gebeld had om iemand, die de Moloch moest helpen wegdragen.

Wist die Dave, wie de man was, die daar bloedend op de grond had gelegen?

Dat was eenvoudig ondenkbaar. Niemand kende de Moloch, behalve Bianca, en zij zou zeker wel de laatste zijn geweest, om het geheim te verraden, aan wie dan ook.

Zou de kerel het misschien bij toeval hebben ontdekt?

Ook dat leek volkomen onmogelijk.

En toch, Raffles was er stellig van overtuigd, dat het die man geweest moest zijn en niemand anders, die zo even op zulk een verraderlijke wijze de vergiftige pijl op hem had afgeschoten, natuurlijk met het doel om hem te doden.

Dat wil dus zeggen, Dave wist wie de man was, die daar in de serre had gestaan. Wanneer kon hij dat hebben ontdekt? Pas later, toen hij geholpen had bij het naar boven dragen van de gewonde. En hoe had hij het kunnen ontdekken? Alleen maar door aan de deur te luisteren.

Raffles beet zich de lippen bijna ten bloede, nijdig op zichzelf, om zijn nalatigheid. Nu was het te laat, nu wist die Dave veel meer dan goed was, voor Raffles zowel als voor Sven Borne, die nu niet langer een vriend, maar een gevaarlijke vijand van de Bende was, daar hij nu misschien dingen zou gaan verraden, die voor altijd verborgen had-

den moeten blijven.

In één opzicht kon hij althans gerust zijn, de vrouw had hem nog niet herkend en naar het scheen had de verraderlijke schutter zich ijlings uit de voeten gemaakt, zonder misschien zelfs de uitwerking van het schot af te wachten.

Zeker zou de bediende wel weer komen opdagen, maar voor het ogenblik was Raffles toch betrekkelijk veilig in deze half donkere gang, en hij moest zorgen dadelijk gebruik te maken van deze gunstige omstandigheid.

Hij begreep wel dat hij volstrekt niet mocht toelaten dat het plan van Bianca om de bedienden in de vestiaire te bedwelmen en hun plaats in te nemen, ten uitvoer werd gebracht.

Het was hem echter niet erg duidelijk, hoe die bewuste Dave het zou aandurven, nu hij het gesprek in de kamer daarboven klaarblijkelijk had afgeluisterd, desniettemin zijn plan ten uitvoer te brengen, van het ogenblik dat zijn moorddadig schot gefaald had en Raffles nog leefde.

Terwijl hij hierover nog nadacht, klonk er op niet al te verre afstand een heel zacht gefluit, dat een paar malen met verschillende tussenpozen herhaald werd.

Aanstonds drukte Bianca zich nog dichter tegen hem aan, en hees fluisterend klonk haar stem dicht bij zijn oor:

— Wat is dat? Dat was het waarschuwingssein, er dreigt gevaar, Sven.

HOOFDSTUK VI

ONVERWACHTE VERWIKKELINGEN

Raffles begreep direct dat dit sein onmogelijk voor hem bedoeld kon zijn.

— Wat wordt er daar gefloten? vroeg hij zacht.

— Weet je dat niet? vroeg zij verwonderd. Dat kan niemand anders zijn dan Dave, en hij seint me: Pas op, er

dreigt verraad, Raffles is in de buurt.

— Wat zijn dat nu voor praatjes? kwam Raffles schouderhalend. Hoe zou die Raffles in de buurt kunnen zijn? Ik heb nauwkeurig op alle gasten acht geslagen, en ik weet met de meeste zekerheid, dat hij er onmogelijk onder

kan zijn.

— Dan geloof ik dat je je vergist, Sven, hernam de vrouw. Er is hier iets niet in de haak. Ik ben zo bang, ik ben nog nooit zo bang geweest. Zul je me beschermen, Sven, als er vannacht gevaar dreigt?

Met een onstuimige beweging had zij zich weer aan zijn borst geworpen, en nu sloeg zij met zoveel drift de beide handen om zijn nek, dat de donkerblonde pruik, hoe goed ook gemaakt en passend bevestigd, een weinig meegaf onder die snelle beweging van haar handen.

Zij liet Raffles onmiddellijk los, maar greep toen opnieuw bliksemsnel naar zijn pruik, en gaf er zulk een harde ruk aan, dat de pruik het begaf.

Zij liet een sissend geluid horen, als van een slang, die woedend is gemaakt, en reeds tastte haar hand naar de vlijmscherpe ponjaard, maar Raffles gunde haar niet de tijd, van het wapen gebruik te maken. Hij vatte haar om het middel, draaide haar een halve slag om en lichtte haar sneller dan de gedachte van de grond, met de linkerhand haar pols vastgrijpend, stiet met de voet een kierende deur nog verder open, en bevond zich nu in een volkomen duister vertrek, dat slechts weinig gebruikt scheen te worden.

Pas later vernam Raffles dat dit de kamer was geweest van het enige zoon-tje van de Spoorwegkoning, die op twaalfjarige leeftijd was gestorven en de oogappel van zijn vader was geweest.

Raffles duwde de deur op dezelfde wijze achter zich weer dicht, en zette de heftig tegenspartelende vrouw vrij onzacht op een grote stoel, die hij schemerachtig kon onderscheiden.

In dezelfde beweging ontwong hij haar de ponjaard en wierp het wapen in een hoek.

Hij trad vliegensvlug naar de deur, tastte even naar de schakelaar en maakte licht.

En nu stond zij daar voor hem, met gebalde vuisten, als een furie en beet hem razend van woede toe:

— Jij en altijd jij. Ik had het moe-

ten vermoeden, van het allereerste ogenblik. Je hebt zijn uiterlijk aangenomen en zo bedrieglijk, dat ik gezworen zou hebben dat jij... die ander was. Je weet dus nu alles?

— Ik weet schatjelijf, dat Sven Borne de Moloch is geweest, en dat hij het nooit weer zal zijn, antwoordde Raffles bedaard.

— Hij is dus dood? hijgde Bianca, terwijl ze achteruit wankelde.

— Voor jou en je aanhangers is hij in elk geval dood, Bianca Kirilef, antwoordde Raffles koeltjes.

— Wat meen je daarmee? Zeg me alles. Is hij gearresteerd?

— Volstrekt niet, hij is op vrije voeten, hij is zelfs hier in huis, en toch zul je hem nooit meer terugzien in zijn vroegere gedaante.

Zij keek hem aan, alsof zij een spookverschijning zag, volstrekt niet begrip-pende wat Raffles met die woorden kon menen.

— Als het met hem gedaan is, dan is alles uit, zei ze hees. Doe dan maar met me wat je wilt.

— Dat was ik ook van plan, juffertje, zei Raffles afgemeten. Je zult hier moeten blijven, want je zou in de weg kunnen lopen, en dan zullen wij de rest van je kornuiten snel opvangen, want die zullen wel ongeduldig zijn om binnen gelaten te worden.

— Zij komen helemaal niet binnen, wat zouden zij hier moeten doen? zei zij spottend.

— Het komt er ook minder op aan, hernam Raffles schouderophalend. De voornaamste acteurs in dit drama zijn nu toch in onze handen, en ik denk dat het nu wel spoedig gedaan zal zijn met de Bende van het Kwade Oog. Wat denk jij er van?

— Dat je je vergist, John Raffles, antwoordde Bianca langzaam. Je kent onze organisatie slecht.

— Wij zullen de geheimen van de Bende leren kennen, Bianca en Sven Borne zelf zal ze ons mededelen, zei Raffles langzaam en met nadruk.

Zij rees langzaam op, wierp hem een blik van ongelooft en minachting toe, en zei spottend:

— Denk je me daarmee soms vrees aan te jagen? Sven zou zich liever de rechterhand afkappen, dan iets te verraden. Wees er maar van overtuigd, dat ik hem door en door ken.

— Je hebt hem gekend, Bianca, zoals hij was, maar niet, zoals hij thans is. Ik zal je niet lang in het onzekere laten, over een paar dagen zal het toch algemeen bekend zijn en bovendien doet het er niets toe, want dan zul jij naar alle waarschijnlijkheid reeds in de gevangenis zitten.

— Wat, wat is er dan? vroeg de vrouw, terwijl zij in een onwillekeurig gebaar de handen gevouwen had.

— Er is, dat de ongelukkige Borne vele maanden achtereen gehandeld heeft onder de invloed van een hersenverwonding, die een geheel ander persoon van hem maakte, en die ik toevallig vanavond heb ontdekt, toen ik hem in een worsteling neersloeg, en hij met het hoofd op de koperen rand van een palmkuip terecht kwam. Hij is nu zichzelf weer, hij is de Sven Borne, die hij zes maanden geleden was, een gentleman, een jongen met een braaf en dapper hart, die zelf heeft meegeholpen om de Bende te bestrijden, hetgeen je nooit hebt geweten. Jij hebt hem alleen maar gekend als de onmenselijke schurk, want je kwam pas in New York nadat de eerste schermutselingen tussen mij en je medeplichtigen reeds achter de rug waren.

— Dat lieg je. Dat lieg je! riep zij heftig. Dat kan niet waar zijn. Dat fantaseer je weer. Zulke dingen gebeuren niet in werkelijkheid, alleen maar in dagblad-feuilletons.

— Zij bestaan, Bianca en binnen een week zal je dat tot je schade ervaren, hernam Raffles kalm. Ik lieg niet, ik sprak de volle waarheid. Ik zelf heb hem zoëven geopereerd, zijn gezond gestel zal hem spoedig doen genezen. Maar van één ding hoop ik vurig, dat hij het goed zal hebben vergeten, en dat is zijn vriendschap voor het slechte schepsel, de verachtelijke meid, die Bianca Kirilef heet.

De jonge vrouw was vreselijk verbleekt, en stond daar een ogenblik als

uit steen gehouwen.

— Wat je van mij zegt, dat kan me allemaal geen cent schelen, jij bent zelf ook maar een dief. Maar als hij me werkelijk zou vergeten, als hij mij zou loochenen, dan schiet ik hem neer, zodra ik hem zie.

— De rechters zullen er wel voor zorgen, dat je giff tanden worden uitgetrokken, Bianca Kirilef, zei Raffles kortaf. Ik geloof niet dat je er onder de twintig jaar gevangenisstraf zult afkomen, want je moet heel wat op je kerfstok hebben. En nu genoeg gepraat. Draai je om, en kruis je handen op je rug.

Raffles had vlug een hoes van een der stoelen getrokken, die van sterke stof gemaakt was, scheurde er, niet zonder moeite, een reep af, en bond daarmee stevig de polsen van de vrouw achter haar rug bijeen.

Zij liet het zonder enig verweer toe. Het was alsof plotseling alle levenskracht uit haar was weggezakt.

— Ga op die stoel zitten, beval Raffles kortaf, wijzend op een zware fauteuil.

Zwijgend en willoos gehoorzaamde zij.

Met wat er van de hoes over was bond hij haar stevig aan de rug van de stoel, droeg haar met stoel en al zo ver mogelijk van de deur, en zei toen, zonder acht te geven op de blik van onzegbare haat, die zij hem toewierp:

— Nu zal ik je even alleen moeten laten, om naar Borne te gaan kijken, en te trachten die schutter in handen te krijgen, die mij op een haar na, dit lelijke ding door het hoofd had geschooten.

Raffles stak voorzichtig zijn hand in de achterzak van zijn rok en haalde er de pijl uit.

— Dat is natuurlijk je dierbare vriend Dave geweest, vervolgde Raffles grimmig. Zoals ik je zei, het ding drong in het hout op geen halve centimeter afstand van mijn hoofd, en daar de punt vergiftigd is, zou een enkele schram waarschijnlijk reeds voldoende zijn om iemand te doden.

Hij stak de pijl behoedzaam weer weg, met de punt naar beneden, en ver-

volgde:

— Ik zal dat fraaie voorwerp bewaren als stuk van overtuiging. En nu zal ik je alleen moeten laten. Je zult wel niet zo dwaas zijn een poging tot ontsnapping te wagen. Bovendien, ik zal direct een van de bedienden hier zenden, om je dat te beletten.

Hij trad op de deur toe, zocht naar een sleutel, draaide hem om in het slot, en liep toen snel de gang weer uit, waar hij een der oudste bedienden tegen kwam die met een blad verversingen wilde voorbijgaan.

Raffles legde hem vriendelijk de hand op de schouder, en zei toen de man een weinig verwonderd stil hield op het zien van een heer, die hij wel voor Sven Borne moest houden, op deze ongewone plek:

— Luister eens goed, Blair. Zet dat blad neer, ik zal wel zorgen dat een van je collega's het overneemt. Ik heb iets gewichtigers voor je. Ga staan voor de deur van de kamer, waar alle meubels met hoezen overtrokken zijn...

— De kamer van de kleine jonheer William? zei de oude man verschrikt. Daar mag ik niet komen.

— Ik wist niet, dat het die kamer was, zei Raffles zacht. Nu zit er iemand, Blair, en dat is een uiterst gevaarlijke vrouw, die hier zoëven is binnengedrongen en die het voorzien heeft op het leven van je meesteres. Ik heb haar vastgebonden op een stoel, maar zij is sluw, en daarom moet je voor de deur gaan staan, die ik met de sleutel gesloten heb, en goed acht geven of je daarbinnen iets verdachts hoort. Ik kom zo gauw mogelijk weer terug, ik heb nu iets belangrijks te doen.

Stom van verwondering had de oude man toegeluisterd. Hij begreep er heel weinig van, maar Sven Borne was de verloofde van zijn aanbeden meesteres, hij wist dat zij al aan zovele gevaren had blootgestaan, en daarom vroeg hij niets meer, maar begaf zich snel naar de hem aangewezen post.

Raffles ging toen de trap op, die naar de verdieping voerde, waar zich de ziekenkamer bevond.

Alles was zoëven zo vlug gegaan, dat

hij een ogenblik moest zoeken in het grote huis, voor hij de juiste gang weer had teruggevonden, waarop de deur van die kamer uitkwam.

Tot zijn verwondering bemerkte hij, dat er thans in het geheel geen licht brandde, en toen hij de schakelaar bij de trap omdraaide, deed hij dit vruchteloos, het bleef even donker als het was.

En toen zag hij iets dat hem op zijn hoede deed zijn.

Onder de deur van de ziekenkamer was een smalle streep licht te zien, en die werd nu en dan verduisterd, alsof er daar voor de deur op de gang, iemand heen en weer liep, of zich kruipend bewoog.

Volgens zijn gewoonte had Raffles zo zacht gelopen en de looper op de trap was zo dik, dat degene die zich daar bevond, hem blijkbaar niet had horen aankomen.

Het schijnsel bestraalde een man, die daar geknield lag, in een bediende-livrei gestoken, die klaarblijkelijk alle moeite deed, het uiteinde van een dunne gummislang, die aan een kleine koperen cylinder verbonden was, in het sleutelgat te persen.

Het was Dave, de bedrieger, de sluipmoordenaar, de handlanger van Bianca Kirilef.

Zijn doel was al heel duidelijk, hij had alles gehoord, en wilde nu op deze laaghartige wijze de man doden, die thans van geen nut meer zou zijn voor de bende.

Niet zodra had de knielende man het schijnsel van de lantaarn ontwaard, of hij uitte een onderdrukte vloek, sprong op de been, en greep naar zijn zak.

Raffles was onmiddellijk bij hem, zodat de man geen gelegenheid kreeg, om zijn mes of een ander wapen te trekken.

De twee mannen hadden elkaar reeds beet gegrepen, en beiden rolden over de vloer.

Raffles viel voorover, en de bediende liet zich met zijn volle gewicht boven op hem vallen.

Maar op hetzelfde ogenblik bijna hoorde Raffles hem een doffe kreet slaken, en tegelijkertijd werd zijn greep

losser.

Hij hoorde zijn aanrander in de duisternis hijgen, en toen hij zich vlug omentelde om hem weer in de borst te grijpen, gevoelde hij tot zijn verbazing dat de man bijna geen tegenstand bood, en slechts dof kreunde, als iemand die vreselijke pijnen lijdt.

Raffles tastte met zijn vrije hand in zijn zak, vond de sleutel van de ziekenkamer, stak hem in het slot en opende de deur, de bediende achter zich aantrekkend.

Hij bereikte de schakelaar, en een ogenblik later bescheen het licht het groenbleke, afschuwelijk vertrokken gelaat van de schurk, wie het schuim op de lippen stond.

— Die lippen bewogen zich, en Raffles hoorde met moeite de woorden:

— De pijn... o, vervloekt... ik ben door mijn eigen honden gebeten.

Dadelijk begreep Raffles. Bij de val had de man zich als het ware zelf gespietst aan de pijn, waarvan de vergiftigde punt slechts onvoldoende beschermd was, en waarvan het onder-einde gestuit was tegen de vloer.

De man was door zijn eigen misdaad achterhaald, en Raffles zag onmiddellijk, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten, en dat deze sluipmoordenaar verloren was. Enige seconden later was

alles afgelopen.

Raffles nam de pijn behoedzaam uit zijn zak, bekeek hem een ogenblik vol afschuw, en sloot hem toen zorgvuldig weg in een klein muurkastje, waarvan hij de sleutel in zijn zak stak.

Nu pas wendde hij zich naar de sofa, waarop Sven Borne lag uitgestrekt, voelde hem de pols, lichtte een zijner oogleden op, overtuigde zich dat het verband nog goed op zijn plaats lag, en verliet haastig de kamer, waar hij een gewonde en een dode moest achterlaten.

Hij draaide de deur weer op slot, nam ook deze sleutel mee, en ging de trap af.

Hij wilde nu aanstonds de politie telefoneren, die het overige maar moest doen.

De lust was hem vergaan, zich verder met deze zaak te bemoeien.

Maar in de halfduistere gang, die naar de zijdeur voerde, deed een onverwacht schouwspel hem stokstijf stilstaan.

De deur van het vertrek met de hoezen stond wagenwijd open, en daarvoor lag de arme, oude Blair voorover op de grond, roerloos, heel bleek, met een gat in het hoofd.

Een paar stappen brachten Raffles voor de deur.

De kamer was ledig.

HOOFDSTUK VII

EEN EINDE, DAT TEVENS EEN BEGIN IS

Raffles stond een ogenblik als aan de grond genageld. Hij begreep direct dat de gebonden vrouw zich onmogelijk alléén bevrijd kon hebben.

Er moest zich dus in huis nog minstens één medeplichtige bevinden, die naar alle schijn door Dave gewaar-schuwd was, nog voor deze aan het werk ging met zijn gifgassen.

Maar hoe het dan ook geschied was, Bianca Kirilef bevond zich nu weer op vrije voeten, en Raffles dacht met schrik aan de vreselijke bedreiging, die zij geuit had jegens Sigrid Kaldrup... haar neer te schieten.

Hij tilde Blair haastig op, legde hem op de rustbank in de kamer, en snelde heen, na zich te hebben overtuigd, dat de wonde niet zeer ernstig was.

Hij rende naar de feestzalen, en zocht daar aanstonds rond, maar hij vond evenmin Sigrid Kaldrup als Bianca Kirilef.

Hij trad snel toe op de spoorwegkoning, die zat te bridgen, nam hem een weinig terzijde en vroeg:

— Hebt gij Sigrid hier in de laatste ogenblikken niet gezien?

— Zij is al een half uur weg, en nog niet teruggekeerd, antwoordde Kaldrup en uit diens koele toon begreep Raffles hoezeer ook in zijn achting de jonge Borne gedurende de afgelopen maanden gedaald was.

Hij nam snel zijn linkerhand, keek hem strak aan, en maakte vlug in de gestrekte palm het teken, een kruis en een cirkel, dat hem moest doen kennen als Raffles, in gevallen van nood, zonder dat anderen het zouden kunnen be-

merken.

Kaldrup keek hem verschrikt aan, en vroeg toen, verblekend:

— Wat heeft dat te betekenen? Zijt gij het? Er is toch niets ernstigs met mijn kind gebeurd?

— Ik hoop bij alles wat mij lief is, nog niet, antwoordde Raffles zacht. Maar niemand kan zeggen wat er nog zal gebeuren. Die beruchte meid, die Bianca Kirilef, was hier zoëven in huis. Ik wist haar te pakken te krijgen, en sloot haar op, maar er moet nog een medeplichtige zijn geweest, die haar heeft weten te bevrijden. Zij uitte vreselijke bedreigingen aan het adres van Miss Sigrid.

De oude Kaldrup vroeg niet eens een verklaring, maar trok de gewaande Borne haastig met zich mede, de danszaal uit, naar het grote portaal, en liet hem daar pas los, om hijgend te zeggen:

— Misschien is zij wel in haar boudoir, daar zit zij wel eens meer, als zij over een weinig hoofdpijn heeft te klagen, zoals vanavond.

Raffles bedacht, dat dit boudoir gelegen was naast het vertrek, waar men Sven Borne had neergelegd. Het was inderdaad heel goed mogelijk, dat het meisje daar gebleven was.

De beide mannen gingen snel de trap op, en bereikten het portaal van de verdieping, waar zich het boudoir bevond.

Zij gingen de gang in, waarop de deur van die kamer uitkwam, en zagen juist tot hun onuitsprekelijke verlichting, Sigrid daaruit treden, en in hun richting komen.

Zij moest daarbij de voet voorbijgaan

van een brede trap, die naar de hoger gelegen verdieping voerde en juist toen zij dit deed, klonk een schot, dat ongetwijfeld gelost werd door iemand, die onzichtbaar voor de beide mannen, boven aan de trap stond, en vandaar naar beneden schoot.

Sigrid slaakte een lichte kreet, maar gelukkig slechts van schrik.

Want de kogel vloog op een centimeter voorbij haar hoofd en drong in de eikenhouten lambrizing van de gang.

Zijn eigen wapen trekkend, rende Raffles, vlugger dan de gedachte, de korte gang af, en juist toen de vrouw, die daarboven stond, opnieuw wilde vuren, schoot hij zelf, bijna zonder te mikken.

Hij trof haar even boven de knie.

Bianca Kirilef, want zij was het, slaakte een kreet, het wapen ontviel haar, zij wankelde, en viel van alle treden van de trap, terwijl haar blonde hoofd hard op de treden bonsde.

Aan de voet van de trap bleef zij roerloos liggen.

Raffles knielde even naast haar neer, bekeek de wonde, betastte even het lichaam, richtte zich weer op, en zei koeltjes:

— Waarschijnlijk een paar ribben gebroken. De schotwond aan de knie is vrij ernstig. De hoofdwonden hebben niet veel te betekenen, maar het is toch een geval voor het ziekenhuis.

Sigrid leunde doodsbleek tegen de muur, en zij was nauwelijks verstaanbaar toen zij zei, Raffles haar trillende hand toestekend:

— Ik dank u, als gij er niet geweest waart... zullen wij dan altijd uw schuldenaar moeten blijven?

— Praat daar niet van, Miss Sigrid, zei Raffles zacht. Wij hebben thans aan andere dingen te denken.

— Maar voor de drommel, wat heeft dit toch alles te betekenen? riep Kaldrup uit, die naderbij was getreden, en de roerloze gedaante aan de voet van de trap had herkend. Hoe komt dat creatuur hier? Zij heeft heur haar gevoeld, maar dat is immers...

— Bianca Kirilef, mijnheer Kaldrup, voltooid Raffles de zin.

— Hoe is ze hier in huis gekomen?

— Ik heb haar binnen gelaten, antwoordde Raffles.

— Gij? riep Kaldrup op een toon van ongelof. Met welk doel?

— Wel, om haar gevangen te nemen. Dat zei ik u reeds in de balzaal. Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer Kaldrup, hoe gij aan die bediende, die zich Dave noemt, gekomen zijt?

— Recommandaties van een van mijn beste vrienden.

— Hier te New York?

— Neen, hij woont in Boston.

Raffles keek de spoorwegkoning een ogenblik hoofdschuddend aan en zei toen op een toon van verwijt:

— Toch had ik u zo dringend verzocht, mijnheer Kaldrup, onder geen beding bedienden aan te nemen, zonder mij daar eerst in te kennen.

— Maar zijn getuigschriften waren voortreffelijk.

— Dat zijn nagemaakte getuigschriften altijd, mijnheer Kaldrup. Wij zien nu de gevolgen van die lichtvaardigheid.

— Wat zijn dat dan voor gevolgen? Wat is er met die Dave?

— Hij is dood. Hij heeft zich zelf gedood met de vergiftigde pijl, die hij voor mij bestemd had, en die mij op een streep na miste.

Sigrid slaakte een kreet van afschuw, sidderend over haar gehele lichaam en riep toen:

— Maar zullen wij dan nooit van die afschuwelijke nachtmerrie verlost worden?

— Ik vrees, Miss Sigrid, niet voor de gehele bende is uitgeroeid, en zover zijn wij, helaas, nog niet, antwoordde Raffles op ernstige toon. Toch hebben wij vandaag goede vorderingen gemaakt, want de Moloch bestaat niet meer, deze vrouw zal worden gevangen genomen, en één schurk is gedood.

— De Moloch bestaat niet meer? herhaalde Kaldrup langzaam. Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Kom mede, en ik zal het u tonen, was het antwoord van Raffles.

Kaldrup keek een ogenblik zwijgend van zijn dochter, die bijna onmachtig tegen de trapleuning steunde, naar Raffles en zei toen langzaam:

— Ik geloof dat hier vreemde dingen in mijn huis gebeuren. Hier wilt gij mij dus doen zien, dat het met de Moloch gedaan is? Hij is dus hier in huis?

— Ja.

— Gevangen? Gedood misschien?

— Geen van beiden. Hij is er niet meer, dat is alles. Maar kom, ik wil u niet langer in de onzekerheid laten. Bovendien moet er ook voor deze gewonde vrouw gezorgd worden. Als gij het goed vindt, zal ik de politie opbellen.

— Hoe eerder, hoe liever, zei Kaldrup grimmig. Kom mee, Sigrid. Dit is geen plaats voor jou.

— Neen vader, ik blijf hier, zei het meisje met bevende stem, terwijl zij een blik van het diepste medelijden wierp op de jonge vrouw, die haar had willen doden. Misschien komt zij wel bij en heeft dan hulp nodig.

— Wat? Je zou die meid nog willen bijstaan? riep Kaldrup toornig uit.

Even verscheen er een smartelijke trek om de opeengeklemdde lippen van het jonge meisje. Toen zei ze zacht:

— Ga nu mede met onze beschermer, vader, en wees sterk, want er wacht u een grote verrassing, die u diep zal ontroeren.

— Komaan, dat is wat moois, zei Kaldrup, terwijl hij naast Raffles snel voort liep door de lange gangen. Mijn dochter schijnt beter op de hoogte te zijn dan ik.

— Zij was er bij tegenwoordig, toen ik de Moloch overwon, mijnheer Kaldrup, zei Raffles met een melancholieke glimlach.

— Wat? Zij was er bij? Wilde hij haar overvallen?

— Volstrekt niet. Zij wilde afscheid van hem nemen.

— Het komt mij voor, dat er hier een loopje met mij genomen wordt, mijn-

heer. Ik moet u toch zeggen, dat ik niet erg op dergelijke grappen gesteld ben.

Maar Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op, en viel hem in de rede:

— Van een grap is geen sprake, mijnheer Kaldrup. Gij zult dat aanstonds maar al te goed bemerken. Hier zijn wij er.

Hij duwde de deur open, maakte licht, en ging toen wat terzijde staan, om plaats te maken voor Kaldrup, die schoorvoetend binnentrad.

Het eerst zag hij het dode lichaam, op de vloer ineengekronkeld, de handen in elkaar geklauwd.

— Dat is Dave, zei Raffles eenvoudig.

— Wij worstelden, toen hij gifgas in deze kamer wilde spuiten en ik hem overviel. Hij viel boven op de vergiftigde pijp, die ik in mijn rokszak had geborgen en doodde zich zelf.

— Wanneer schoot hij op u? vroeg Kaldrup, die vol afgrijzen naar het lijk keek.

— Even voor ik de zijdeur wilde openen voor Bianca Kirilef.

— Hoe wist gij, dat zij vannacht hier zou komen?

— Door een briefje dat ik vond in de portefeuille van de Moloch, en dat aan hem gericht was.

— Waar is die man?

— Hier ligt hij.

Raffles trad achteruit. Kaldrup trad op de sofa toe en uitte een hese schreeuw van ontzetting.

— Onmogelijk. Het kan niet waar zijn. Sven Borne was sterk in zijn na-deel veranderd in de laatste maanden, maar van een losbol tot een moordenaar, een rover, neen, dat is ondenkbaar. Gij moet u vergissen.

— Ik vergis mij niet, mijnheer Kaldrup, zei Raffles hoofdschuddend. Hij is het, of liever, hij was het, want hij zal genezen, en dan weer de oude Sven worden, die zo dolveel van uw dochter hield en haar zeker gelukkig zal maken, daarvan ben ik overtuigd.

Snel deelde Raffles aan de zwijgend

toelusterende Kaldrup mede, wat er die avond geschied was.

Toen hij zweeg, vroeg Kaldrup moelijk sprekend, zozeer had de verbazing hem aangegrepen:

— Dus, mijn dochter wilde Sven verlaten, hem zijn woord teruggeven?

— Ja, die indruk kreeg ik.

— Zij had er natuurlijk niet het geringste vermoeden van, dat zich achter Borne de langgezochte Moloch verborg?

— Niet het minste.

— Gelooft gij, en nu spreek ik met u als man tot man, dat zij ooit weer de vroegere gevoelens voor hem zal kunnen gaan koesteren, ondanks alles wat er in die tijd geschied is?

— Ja, dat geloof ik. Miss Sigrid had Borne lief, zij had hem haar woord gegeven, en de vreselijke dingen, die hij zijns ondanks, ja zelfs buiten zijn eigen weten heeft doorleefd, zullen hem des te dierbaarder aan haar hart maken.

— Weet gij dat heel zeker, sir? vroeg Kaldrup, zeer zacht sprekend. Acht gij het niet mogelijk, dat er een ander kan zijn gekomen, die een zo grote plaats in haar hart heeft gekregen, dat voor die nieuwe liefde zelfs haar medelijden en de herinneringen aan het verleden moeten wijken?

Lang keken de beide mannen elkaar vast aan, zonder dat er een woord gesproken werd.

Raffles was wat bleker geworden, toen hij eindelijk als met moeite antwoordde:

— Ik geloof te weten waarop gij doelt, mijnheer Kaldrup. Maar gij zult mij nu wel genoeg hebben leren kennen, om er zeker van te zijn, dat ik nooit, nooit misbruik zou willen maken van... zekere gevoelens, die wellicht in het hart van Miss Sigrid voor mij bestaan, of bestaan hebben. Ik ben wie ik ben, maar ik ben een gentleman. Gij kunt volkomen gerust zijn.

— Ik dank u; gij zijt een waarachtig edelman, zei de millionair. Maar, misschien moet ik u nu pijn doen, maar als mijn dochter zich nu vast in het hoofd gezet heeft...

— Ook daaromtrent kunt gij volko-

men gerust zijn. Ik zal er wel voor zorgen, dat Miss Sigrid iedere gedachte aan mij zo spoedig mogelijk uit haar hoofdje zal verbannen.

Nu opende Raffles een étui met medicijnen en verbandmiddelen, zocht er even in en haalde er een klein flesje uit, dat hij ontkurkte en onder de neus van de bewusteloze hield. Bijna aanstonds begon Borne met de wimpers te knippen.

Hij keek enige tijd verwilderd om zich heen, als iemand die uit een akelige droom ontwaakt. Zijn blik bleef even rusten op Kaldrup, toen viel zijn oog op het lijk. De woorden kwamen hem traag over de lippen toen hij vroeg:

— Wat is dat? Wat heeft dat te betekenen? Waarom ben ik hier? Mijn hoofd doet mij pijn, mijn slapen bonzen, ben ik gevallen?

— Zou hij genezen, sir? vroeg Kaldrup zacht.

— Ik ben er zeker van, antwoordde Raffles.

— Wat praat gij beiden toch? Wie is die heer? Waarom ligt die man daar? Wat is er gebeurd?

— Dat zult gij later wel horen, mijnheer, zei Raffles, die op de sofa was togetreden. Ik ben dokter. Gij hebt inderdaad een lelijke val gedaan, maar gij zult herstellen, als gij ons tenminste belooft, uw uiterste best te zullen doen om te slapen.

Borne had zich een weinig opgericht en hij stamelde zacht:

— Waar is zij? Is zij hier?

— Zij zal spoedig komen, als gij eerst wat geslapen hebt, zei Raffles zacht.

Sven Borne sloot met een diepe zucht de ogen, onder het fluisteren van een vrouwen naam, die Kaldrup tranen van blijde dankbaarheid in de ogen bracht...

* * *

Ongeveer een half uur later had de politie schoon schip gemaakt.

Of zij vermoedde wie ook hier weer de hand in het spel had gehad, zal men alleen in de geheime archieven van het Detective-Departement te New York kunnen vinden, maar zij liet er in elk

geval niets van blijken en nam genoegen met de verklaring van Kaldrup en zijn dochter, dat men de gewonde Bianca had moeten neerleggen, daar zij betrapt werd op het ogenblik, dat zij met een gewaande bediende wilde inbreken. De Moloch kreeg de politie niet te zien, maar wel de vergiftigde pijl, die Dave bij zich heette te hebben gedragen. Ook de oude, trouwe Blair werd aan het oog der politie onttrokken, om voorlopig zo weinig mogelijk verwikkelingen te wekken.

Genas Bianca Kirlef en sprak zij, wat zij uit wraak zeker zou doen, dan was het immers nog tijd genoeg, de volle waarheid te verkondigen.

En toen men meende, dat eindelijk de rust in het zwaarbeproeft huis van de Spoorwegkoning was teruggekeerd, en alle gasten reeds lang vertrokken waren, toen vond Kaldrup's dochter, naast haar geheel leeggeplunderd juwelkistje in haar boudoir, een briefje dat luidde:

« Mejjuffrouw, Ter herinnering aan ons aangenaam verkeer, ben ik zo vrij geweest, mij de inhoud van uw juwelkistje toe te eigenen.

John RAFFLES. »

De Gentleman-Inbreker had tegenover Kaldrup woord gehouden, ten koste van zijn diepste zelfvernedering, en wie kan zeggen van hoeveel meer nog...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Onheilspellende Stem

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29,50 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266